A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2015. november 24.*

„EMOGA — Garanciarészleg — EMGA és EMVA — A kamatok bejelentésének elmulasztása címén alkalmazott pénzügyi korrekció — Indokolási kötelezettség — Kamatfelszámítási kötelezettség — Az 1290/2005/EK rendelet 32. cikkének (5) bekezdése — Az egyenértékűség elve — Gondossági kötelezettség”

A T-126/14. sz. ügyben,

a **Holland Királyság** (képviselik: M. K. Bulterman, J. Langer és M. Noort, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: H. Kranenborg és P. Rossi, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) Garanciarészlege, az Európai Mezőgazdasági Garanciaalap (EMGA) és az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap (EMVA) terhére a tagállamok által kifizetett egyes kiadásoknak az európai uniós finanszírozásból való kizárásáról szóló, 2013. december 12-i 2013/763/EU bizottsági végrehajtási határozat (HL L 338., 81. o.) részleges megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: M. E. Martins Ribeiro elnök (előadó), S. Gervasoni és L. Madise bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2015. április 21-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: holland.

Ítéletet

Jogi háttér

Alapszabályozás: 729/70/EGK, 1258/99/EK és 1290/2005/EK rendelet

1 A közös agrárpolitika finanszírozásáról szóló alapszabályozást a tagállamok által 2006. október 16-tól teljesített kiadások tekintetében és az Európai Közösségek Bizottsága által 2007. január 1-jétől teljesített kiadások tekintetében a közös agrárpolitika finanszírozásáról szóló, 2005. június 21-i 1290/2005/EK tanácsi rendelet (HL L 209., 1. o.) képezi. E rendelet hatályon kívül helyezte a közös agrárpolitika finanszírozásáról szóló, 1999. május 17-i 1258/1999/EK tanácsi rendeletet (HL L 160., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 25. kötet, 414. o.), amely a 2000. január 1-jétől teljesített kiadásokra vonatkozóan a közös agrárpolitika finanszírozásáról szóló, 1970. április 21-i 729/70/EGK tanácsi rendelet (HL L 94., 13. o.) helyébe lépett.

2 A 729/70 és az 1258/1999 rendelet 1. cikkének (1) bekezdése, illetve 1. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) a közösségi költségvetés részét képezi, és a Garanciarészlege a harmadik országba irányuló export utáni visszatérítéseket finanszírozza.

3 A 729/70 és az 1258/1999 rendelet a 8. cikkének (1) bekezdésében előírja, hogy a tagállamok a nemzeti törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek megfelelően megteszik azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy behajtsák a szabálytalanság, illetve gondatlanság miatt elveszett összegeket. Ugyanezen rendeletek 8. cikke (2) bekezdésének első bekezdése értelmében a teljes behajtás hiányában a szabálytalanságokból vagy gondatlanságból eredő pénzügyi következményeket a Közösség viseli, a tagállamok közigazgatási hatóságainak vagy egyéb szerveinek tulajdonítható szabálytalanságok és gondatlanság következményeinek kivételével. Végül mind a 729/70 rendeletnek az e rendelet módosításáról szóló és az 1995. október 16-ával kezdődő pénzügyi évtől alkalmazandó, 1995. május 22-i 1287/95/EK tanácsi rendeletből (HL L 125., 1. o.) adódó változata 8. cikke (2) bekezdésének második albekezdéséből, mind az 1258/1999 rendelet 8. cikke (2) bekezdésének második albekezdéséből kitűnik, hogy többek között a behajtott vagy késedelmesen fizetett összegek utáni kamatot az EMOGA-ba kell befizetni.

4 Az 1290/2005 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján az Európai Mezőgazdasági Garanciaalapból (EMGA) kell finanszírozni – a tagállamok és az Európai Unió között megosztott irányítás mellett – a mezőgazdasági termékek harmadik országokba irányuló exportja után meghatározott visszatérítéseket.

5 Az 1290/2005 rendelet 8. cikke (1) bekezdése c) pontjának iii. alpontja alapján a tagállamok megküldik a Bizottságnak a többek között az EMGA által finanszírozott ügyletekhez kapcsolódó intézkedésekre vonatkozóan az akkreditált kifizető ügynökségek éves beszámolóit, kiegészítve az akkreditált kifizető ügynökség felelőse által aláírt igazoló nyilatkozattal és a végső elszámoláshoz szükséges információkkal, továbbá az igazoló szerv által kiállított igazolást.

6 Az 1290/2005 rendeletnek a „Megfelelőségi vizsgálat” című 31. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A Bizottság a pénzösszegek [uniós] finanszírozásból történő kizárásáról dönt, ha úgy találja, hogy a 3. cikk (1) bekezdésében és a 4. cikkben említett kiadások teljesítésére nem az [uniós] szabályoknak megfelelően, a 41. cikk (3) bekezdésében említett eljárás szerint került sor.

(2) A Bizottság a kizárásra kerülő pénzösszegeket különösen abból a szempontból vizsgálja meg, hogy mekkora a feltárt meg nem felelés jelentősége. A Bizottság figyelembe veszi a jogsértés természetét és súlyát, továbbá az [Unió] által elszenvedett pénzügyi veszteséget.

(3) Mielőtt a finanszírozás elutasítására vonatkozó határozat megszületik, a Bizottság vizsgálatainak eredményét, valamint az érintett tagállam válaszait írásban közlik, amely után a két fél arra törekszik, hogy megállapodásra jusson a meghozandó intézkedéseket illetően.

Ha nem jutnak megállapodásra, a tagállam négy hónapon belül eljárás indítását kérheti az álláspontok egyeztetése érdekében, amelynek eredményeit egy – a Bizottságnak megküldött és a Bizottság által a finanszírozást elutasító határozat meghozatala előtt elbírált – jelentésbe kell foglalni.

(4) A finanszírozás elutasítása nem vonatkozhat a következőkre:

a) a 3. cikk (1) bekezdésében említett kiadások, amelyek több, mint huszonnégy hónappal azelőtt merültek fel, hogy a Bizottság a vizsgálatok eredményeit írásban közölte az érintett tagállammal;

b) a többéves intézkedésekhez kapcsolódó olyan kiadások, amelyek a 3. cikk (1) bekezdésében említett kiadások vagy a 4. cikkben említett programok részét képezik és, amelyek esetében a kedvezményezett irányába történő utolsó kötelezettség több, mint huszonnégy hónappal azelőtt merült fel, hogy a Bizottság a vizsgálatok eredményeit írásban közölte az érintett tagállammal;

c) a 4. cikkben említett intézkedésekhez kapcsolódó, a b) pontban említettektől eltérő programokhoz kapcsolódó kiadások, amelyek esetében a kifizetést vagy adott esetben az egyenlegből történt kifizetést a kifizető hatóság több, mint huszonnégy hónappal azelőtt teljesítette, hogy a Bizottság a vizsgálatok eredményét írásban közölte az érintett tagállammal.

(5) A (4) bekezdés nem vonatkozik a pénzügyi következményekre:

a) amelyeket a 32. és 33. cikkben említett szabálytalanságok idéztek elő;

[…]”

7 Az 1290/2005 rendeletnek „Az EMGA-ra vonatkozó különleges rendelkezések” című 32. cikke az (1) és (3)–(6) bekezdésében a következőket írja elő:

„(1) A szabálytalanságok és gondatlanságok következtében behajtott összegeket, valamint az azokhoz kapcsolódó kamatokat a kifizető ügynökségek részére kell folyósítani, amelyek azokat az EMGA-ból származó bevételre terhelik azok valós kifizetési hónapja szerint.

[…]

(3) Az éves számlák 8. cikk (1) bekezdése c) pontja iii. alpontjában meghatározott bemutatása alkalmával a tagállamok a Bizottságnak átadnak egy összesítő bevallást a szabálytalanságok nyomán kezdeményezett behajtási eljárásokról, a még be nem hajtott pénzösszegek közigazgatási és/vagy jogi [helyesen: bírósági] eljárás szerinti tételes kimutatásával, valamint a szabálytalanság közigazgatási vagy jogi szempontból [helyesen: bírósági úton] történő első ténymegállapítás éve szerinti felbontásban.

A tagállamok a Bizottság rendelkezésére bocsátják az egyéni behajtási eljárásokról, továbbá a még be nem hajtott egyéni összegekről készített részletes kimutatást.

(4) A 31. cikk (3) bekezdésében meghatározott eljárást követően a Bizottság dönthet arról, hogy a behajtandó összegeket a tagállam átvállalja:

a) abban az esetben, amikor a tagállam nem tett meg minden, a nemzeti és [uniós] jogszabályozásban meghatározott közigazgatási vagy jogi [helyesen: bírósági] eljárást azért, hogy a közigazgatási vagy jogi szempontból [helyesen: bírósági úton] történő első ténymegállapítást követő évben a behajtás megtörténjék;

b) abban az esetben, amikor a közigazgatási vagy jogi szempontból [helyesen: bírósági úton] történő első ténymegállapításra nem került sor vagy csak olyan késedelemmel, amely a behajtás lehetőségét tényleges veszélybe sodorta, vagy abban az esetben, amikor a szabálytalanság a közigazgatási vagy jogi szempontból [helyesen: bírósági úton] történő első ténymegállapítás évében nem került feltüntetésre az e cikk (3) bekezdése első albekezdésében meghatározott összesítő bevallásban.

(5) Abban az esetben, ha a behajtásra a közigazgatási vagy jogi szempontból [helyesen: bírósági úton] történő első ténymegállapítás időpontját követő négy éven belül nem kerül sor, illetve nyolc éven belül, ha a behajtás nemzeti igazságszolgáltatási szervek előtti eljárás tárgyát képezi, a behajtás elmaradásából származó pénzügyi következmények 50%-át az érintett tagállam viseli, a fennmaradó 50%-át pedig az [uniós] költségvetésből kell finanszírozni.

Az érintett tagállam a (3) bekezdés első albekezdésében említett összesítő bevallásban elkülönítve tünteti föl azokat a pénzösszegeket, amelyek behajtására az ennek a bekezdésnek az első albekezdésében meghatározott határidőn belül nem került sor.

A behajtás elmaradása következtében felmerülő pénzügyi teher megosztása, összhangban az első albekezdéssel, az érintett tagállam azon kötelezettségének sérelme nélkül történik, amely szerint a behajtási eljárást le kell folytatnia, alkalmazva ezen rendelet 9. cikke (1) bekezdését. Az így behajtott összegek 50%-át az EMGA-ra jóvá kell írni, az e cikk (2) bekezdésében meghatározott levonás alkalmazását követően.

Abban az esetben, amikor a behajtási eljárás keretében a szabálytalanság hiánya véglegesnek tekinthető közigazgatási vagy jogi [helyesen: bírósági] eljárással bizonyítást nyer, úgy az érintett tagállam az általa az első albekezdés értelmében viselt pénzügyi terhet kiadásként bejelenti az EMGA-nak.

Ha azonban az érintett tagállamon kívül álló okok következtében a behajtásra nem kerülhetett sor az első albekezdésben megjelölt határidőkön belül, és amennyiben a behajtandó összeg meghaladja az 1 millió EUR-t, a Bizottság, a tagállam kérésére, a határidőket az eredeti időkeret legfeljebb 50%-ával meghosszabbíthatja.

(6) Megfelelően indokolt esetekben a tagállamok határozhatnak úgy, hogy a behajtási eljárást nem hajtják végre. Ezt a határozatot csak az alábbi esetekben hozhatják meg:

a) amikor a behajtási eljárás során felmerült költségek, valamint az arra még előirányzott költségek összessége meghaladja a behajtandó pénzösszeget;

b) amikor a behajtásra nincs lehetőség, mert az adós vagy a szabálytalanságért jogszabályi felelősséggel tartozó személyek fizetésképtelenségét az érintett tagállam nemzeti jogával összhangban megállapították és elfogadták.

Az érintett tagállam a (3) bekezdés első albekezdésében említett összesítő bevallásban elkülönítve tünteti fel azokat a pénzösszegeket, amelyek esetében arról döntöttek, hogy behajtásukra nem kerül sor, továbbá feltünteti döntésének igazolását.”

8 Az 1290/2005 rendeletnek „A tagállamokból származó bevételek felhasználása” című 34. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján az Európai Közösségek általános költségvetésére alkalmazandó költségvetési rendeletről szóló, 2002. június 25-i 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet (HL L 248., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 714. o.) 18. cikke értelmében vett felhasznált bevételeknek tekintendők azok az összegek, amelyeket az 1290/2005 rendelet 31–33. cikkének megfelelően át kell utalni az uniós költségvetés részére, beleértve az azokhoz kapcsolódó kamatokat is.

9 Az 1290/2005 rendelet 49. cikkének második bekezdése alapján e rendeletet 2007. január 1-jétől kell alkalmazni. Azonban e rendelet 49. cikke harmadik bekezdésének második francia bekezdéséből kitűnik, hogy az említett rendelet 32. cikke 2006. október 16-tól alkalmazandó a közös agrárpolitika finanszírozása keretében történt szabálytalanságokról és tévesen kifizetett összegek behajtásáról, továbbá egy információs rendszer e téren történő létrehozásáról, valamint a 283/72/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 1991. március 4-i 595/91/EGK tanácsi rendelet (HL L 67., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 11. kötet, 171. o.) 3. cikkének megfelelően közölt esetekben, valamint akkor, amikor a behajtási eljárás 2006. október 16-ig nem fejeződött még be.

Végrehajtási rendeletek

Az 595/91 rendelet

10 Az 595/91 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének első albekezdése előírja, hogy az egyes negyedévek végét követő két hónap folyamán a tagállamok közlik a Bizottsággal azoknak a szabálytalanságoknak a jegyzékét, amelyek az elsődleges közigazgatási vagy bírósági úton történő ténymegállapítások tárgyát képezték.

11 Ezenkívül az 595/91 rendelet 5. cikkének (2) bekezdése, amelyet hatályon kívül helyezett az 1290/2005 rendelet, olyan különleges értesítést ír elő, amellyel egy tagállam, amennyiben úgy ítéli meg, hogy egy összeget nem lehet, vagy várhatóan nem lehet teljes egészében behajtani, tájékoztatja a Bizottságot a be nem hajtott összegről, és arról, hogy milyen okból kellene az összeget megítélése szerint a Közösségnek vagy a tagállamnak vállalnia.

12 Az 595/91 rendeletet 2007. január 1-jével hatályon kívül helyezte a közös agrárpolitika finanszírozása keretében történt szabálytalanságokról és tévesen kifizetett összegek behajtásáról, továbbá egy információs rendszer e téren történő létrehozásáról szóló, 2006. december 14-i 1848/2006/EK bizottsági rendelet (HL L 355.; 56. o.).

A 885/2006/EK rendelet

13 Az 1290/2005/EK tanácsi rendeletnek a kifizető ügynökségek és más testületek akkreditációja és az EMGA és az EMVA számláinak elszámolása tekintetében történő alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2006. június 21-i 885/2006/EK bizottsági rendelet (HL L 171., 90. o.) 6. cikke alapján az 1290/2005 rendelet 8. cikke (1) bekezdése c) pontjának iii. alpontjában említett éves beszámolók magukban foglalják többek között a pénzügyi év végén behajtandó összegek táblázatát a III. mellékletben bemutatott minta (a továbbiakban: a 885/2006 rendelet III. melléklete szerinti táblázat) alapján.

14 A Bizottság a 885/2006 rendelet III. melléklete szerinti táblázatoknak a 2006. és 2007. költségvetési év tekintetében történő benyújtására vonatkozó iránymutatásokat „A mezőgazdasági alappal foglalkozó bizottságnak szóló közlemény – A [885/2006] rendelet III. melléklete szerinti 5. táblázatnak a Bizottság részére 2007. február 10-ig történő továbbítására vonatkozó iránymutatások” (a továbbiakban: 2006. évi iránymutatások) című dokumentumban, illetve „A mezőgazdasági alappal

foglalkozó bizottságnak szóló közlemény – A [885/2006] rendelet III. melléklete szerinti 1–6. táblázatnak a Bizottság részére 2008. február 1-ig történő továbbítására vonatkozó iránymutatások” (a továbbiakban: 2007. évi iránymutatások) című dokumentumban határozta meg.

15 A 885/2006 rendelet 11. cikke megállapítja az 1290/2005 rendelet 31. cikkében megállapított megfelelőségi vizsgálati eljárás szabályait. Ezenkívül ugyanezen rendelet 16. cikke rögzíti az egyeztető eljárás szabályait.

Ágazati rendeletek

A 3665/87/EGK rendelet

16 A mezőgazdasági termékekre vonatkozó export-visszatérítési rendszer alkalmazásának közös részletes szabályai megállapításáról szóló, 1987. november 27-i 3665/87/EGK bizottsági rendelet (HL L 351., 1. o.) 11. cikkének a 3665/87 rendelet módosításáról szóló, 1994. december 2-i 2945/94/EK bizottsági rendeletből (HL L 310., 57. o.) adódó változata előírta a jogalap nélkül fizetett export-visszatérítések visszatéríttetésének a részletes szabályait, az e tekintetben alkalmazandó szankciókat, valamint *vis maior* esetén az egyes szankciók mellőzésének a lehetőségét. Az említett cikk (3) bekezdése különösen úgy rendelkezett, hogy a jogosulatlanul kapott export-visszatérítés esetén a kedvezményezett köteles a jogosulatlanul kapott összegeket a kifizetés és a visszafizetés között eltelt idő alapján számított kamattal növelve visszafizetni.

17 A 2945/94 rendelet 2. cikkének második albekezdése alapján e rendelet azon kivitelekre volt alkalmazandó, amelyek esetében a 3. cikkben vagy a 3665/87 rendelet 25. cikkében foglalt alakiságokat 1995. április 1-jétől teljesítették.

18 A 3665/87/EK rendeletet hatályon kívül helyezte a mezőgazdasági termékek után járó export-visszatérítési rendszer alkalmazása közös részletes szabályainak megállapításáról szóló, 1999. április 15-i 800/1999/EK bizottsági rendelet (HL L 102., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 25. kötet, 129. o.), és annak helyébe lépett, amely rendeletet ezt követően hatályon kívül helyezte a mezőgazdasági termékek után járó export-visszatérítési rendszer alkalmazása közös részletes szabályainak megállapításáról szóló, 2009. július 7-i 612/2009/EK bizottsági rendelet (átdolgozás) (HL L 186., 1. o.), és annak helyébe lépett.

Az 536/93/EGK rendelet

19 A tejre és tejtermékekre vonatkozó kiegészítő illeték alkalmazása részletes szabályainak megállapításáról szóló, 1993. március 9-i 536/93/EGK bizottsági rendeletet (HL L 57., 12. o.; a továbbiakban a 3665/87 rendelettel együtt: ágazati rendeletek) hatályon kívül helyezte a 804/68/EGK rendelet 5c. cikkében említett kiegészítő illeték részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 1988. június 3-i 1546/88/EGK bizottsági rendelet (HL L 139., 12. o.), és annak helyébe lépett.

20 Az 536/93 rendelet 3. cikkének (4) bekezdése és 4. cikkének (4) bekezdése alapján a felvásárló, illetve a termelő minden év szeptember 1-jét megelőzően a tagállam által megállapított szabályokkal összhangban megfizeti az esedékes összeget a hatáskörrel rendelkező hatóságnak, melynek során a fizetési határidő elmulasztása esetén az esedékes összeg a tagállam által meghatározott mértékű éves kamattal növekszik, amely a jogalap nélkül fizetett összeg visszakövetelése esetén alkalmazott kamat mértékénél nem lehet alacsonyabb.

21 Az 536/93 rendelet 10. cikkének második bekezdése alapján e rendelet az 1993. április 1-jén kezdődő tizenkét hónapos időszaktól számítva lett alkalmazandó.

22 Az 536/93 rendeletet hatályon kívül helyezte a tej- és tejtermékágazatban a kiegészítő illeték megállapításáról szóló 3950/92/EGK tanácsi rendelet alkalmazása részletes szabályainak megállapításáról szóló, 2001. július 9-i 1392/2001/EK bizottsági rendelet (HL L 187., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 33. kötet, 104. o.), és annak helyébe lépett, amely utóbbit ezt követően hatályon kívül helyezte a tej- és tejtermékágazatban illeték megállapításáról szóló 1788/2003/EK tanácsi rendelet alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2004. március 30-i 595/2004/EK bizottsági rendelet (HL L 94., 22. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 43. kötet, 333. o.), és annak helyébe lépett.

A jogvita előzményei

23 2003. július 10-én a Holland Királyság az 595/91 rendelet 5. cikkének (2) bekezdése értelmében vett különleges értesítést (a továbbiakban: 2003. július 10-i különleges értesítés) küldött a Bizottságnak. Ezen értesítéssel a holland hatóságok arról értesítették a Bizottságot, hogy az érintett adósok csődje és fizetésképtelensége miatt az NL/98/039-Centramelk-ügy (a továbbiakban: Centramelk-ügy) keretében fizetendő összegeket nem lehet visszatéríttetni, és azok visszatérítésre nem is lehet számítani. E hatóságok azt kérték a Bizottságtól, hogy a tartozás az Európai Közösséget terhelje. Az említett ügy, amely korábban az 595/91 rendelet 3. cikke szerinti értesítés tárgyát képezte, a tejágazatban a nyerstejfelvásárlók által kiegészítő illeték fizetésével kapcsolatos csalások kilenc egyedi esetéből állt, amelyekre 1989 és 1990 között derült fény.

24 2006. február 21-i levelével a Bizottság többek között arról tájékoztatta a holland hatóságokat, hogy a Centramelk-üggyel kapcsolatos határozatát elhalasztotta, mivel szolgálatai szerint az ezen ügyben említett követelések behajtása még folyamatban volt.

25 2006. október 4-i levelükben a holland hatóságok felhívták a Bizottság figyelmét a Centramelk-ügy lezárására. Ennek alkalmával egyúttal kérték a Bizottságot, hogy 2006. október 16. előtt fogadjon el határozatot e ügyre vonatkozóan, és ezen ügyet az 1258/1999 rendelet 8. cikke (2) bekezdésének rendelkezései és ne az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdése rendelkezései alapján kezelje.

26 2006. október 23-i levelében a Bizottság többek között arról tájékoztatta a holland hatóságokat, hogy még nem hozott határozatot a Centramelk-üggyel kapcsolatban, és hogy az 1290/2005 rendelet 32. cikkét fogja alkalmazni azon esetekben, amelyeket 2006. október 16. előtt nem bíráltak el.

27 2007. április 27-én a Bizottság elfogadta a tagállami kifizető ügynökségek EMOGA Garanciarészlege által a 2006-os pénzügyi évre vonatkozóan finanszírozott kiadásokat érintő számláinak elszámolásáról szóló 2007/327/EK határozatot (HL L 122., 51. o.), amellyel többek között a Centramelk-ügyben említett követelésekre az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdéséből eredő szabályt alkalmazza. A Holland Királyság nem indított megsemmisítés iránti keresetet a 2007/327 határozattal szemben.

28 2008. szeptember 15. és 17. között a Bizottság szolgálatai vizsgálatot tartottak a Dienst Regelingen holland kifizető ügynökségnél.

29 A 885/2006 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése alapján küldött 2009. június 17-i levélben (a továbbiakban: első értesítés) a Bizottság tájékoztatta a holland hatóságokat a 2008. szeptember 15. és 17. között végzett vizsgálat eredményéről. E levélhez csatolták a vizsgálat megállapításait tartalmazó, „Észrevételek és felvilágosításkérés” című mellékletet.

30 Az első értesítésből többek között kitűnik, hogy a Bizottság úgy vélte, hogy a holland hatóságok nem tartották maradéktalanul tiszteletben az uniós szabályozás követelményeit, és hogy az e követelményeknek való jövőbeli megfelelés biztosítása érdekében korrekciós intézkedésekre van szükség. A Bizottság kérte, hogy tájékoztassák a már elfogadott korrekciós intézkedésekről, valamint az azok végrehajtása tekintetében előírt ütemtervről. Egyébiránt a Bizottság jelezte, hogy az 1290/2005

rendelet 31. és 32. cikke értelmében kizárhatja az uniós finanszírozásból az EMOGA Garanciarészlegéből és az EMGA-ból (a továbbiakban együtt: Alapok) finanszírozott kiadások egészét vagy egy részét. A Bizottság emellett pontosította, hogy a megfelelő korrekciós intézkedések végrehajtásáig a megállapított mulasztások képezik majd a teljesített kiadásokkal kapcsolatos pénzügyi korrekciók kiszámításának alapját.

31 Az első értesítés mellékletében szereplő észrevételekben és ajánlásokban a Bizottság egyrészt többek között lényegében megjegyezte, hogy az adósok nyilvántartása, következésképpen pedig a 885/2006 rendelet III. melléklete szerinti, a 2006. és 2007. pénzügyi év tekintetében megállapított táblázatok nem tartalmazták a függőben lévő összegek után fizetendő kamatokat, mivel e kamatokat a Dienst Regelingen csak azok beszedésekor számította fel. Márpedig a Bizottság szerint e kamatoknak szerepelniük kell az említett táblázatokban, mivel ezek feltüntetésének hiányában alábecsülik azon összegeket, amelyek az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdéséből adódó szabály alá tartoznak. Másrészt a Bizottság megállapította, hogy a Dienst Regelingen csak a fő összegek behajtását követően bocsátott ki a kamatokról beszedési értesítést, és azt is kizárólag a 2007. október 16-ától behajtott összegekkel kapcsolatban. Márpedig az ezen időpont előtt behajtott összegekkel kapcsolatos kamatok felszámításának az elmulasztása veszteséget okozott az Alapoknak. Egyebekben a Bizottság a holland hatóságokat arra kérte, hogy szolgáltassanak számára bizonyos információkat.

32 A 2009. július 21-i levélben a holland hatóságok válaszoltak a Bizottság által az első értesítésben tett megállapításokra.

33 A 2010. szeptember 7-i levélben a Bizottság felhívta a holland hatóságokat, hogy tegyék meg észrevételeiket a vitás kérdésekkel kapcsolatban a 2010. október 5-ére tervezett kétoldalú tárgyalás előtt. Ezen alkalomból a Bizottság többek között arra kérte a holland hatóságokat, hogy számítsák ki azon behajtott összegek egésze utáni kamatok teljes összegét, amelyek a 2006–2009. pénzügyi évek során az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdésében megállapított szabály alá tartoztak.

34 A Bizottság szolgálatai és a holland hatóságok közötti kétoldalú tárgyalás 2010. október 5-én zajlott Brüsszelben (Belgium). E tárgyalás jegyzőkönyvét 2010. december 14-én megküldték az említett hatóságoknak.

35 A kétoldalú tárgyalás jegyzőkönyvéből kitűnik, hogy e tárgyalás nyomán a Bizottság fenntartotta az első értesítésben foglalt alapvető következtetéseit lényegében annak megállapításával, hogy a 2007. október 16. előtt visszafizetett összegek esetében semmiféle kamatot nem szedtek be, ami pénzügyi veszteséget okozott az Alapoknak, és hogy a 885/2006 rendelet III. melléklete szerinti táblázatokban szereplő kamatokat alulértékelték. A Bizottság szerint semmiféle kamatot nem jelentettek be, vagy a kamatok helytelen összegét jelentették be, és így a 2006-os és 2007-es számlaelszámolások során az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdése alá tartozó követelések nem a kamatok helyes összegét tartalmazták. Ezért a Bizottság bejelentette, hogy egyrészt a 2006-ban és 2007-ben behajtott követelésekkel kapcsolatban nem követelt kamatok (a továbbiakban: nem követelt kamatok), másrészt pedig a 2006-ban és 2007-ben az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdéséből adódó szabály alá tartozó, nem behajtott követelések esetében be nem jelentett kamatok (a továbbiakban: be nem jelentett kamatok) címén pénzügyi korrekciót javasol. Ilyen körülmények között a Bizottság felhívta a holland hatóságokat, hogy erősítsék meg a Dienst Regelingen által bejelentett 60 779 eurós összeget a nem követelt kamatokkal kapcsolatban, és hogy nyújtsák be a be nem jelentett kamatok összegére vonatkozó számítást vagy a lehető legpontosabb becslést.

36 A 2011. február 11-i levélben a holland hatóságok először is a nem követelt kamatokkal kapcsolatban megerősítették a 60 779 eurós összeg helyességét. Másodszor benyújtották a be nem jelentett kamatok összegére vonatkozó számításukat, amely a 2006–2009. évekre összesen 513 566,65 eurós összegnek felelt meg. E tekintetben pontosították, hogy e számítás nem vette figyelembe sem a késedelmesen és 1993. április 1-je előtt fizetett kiegészítő illetékekre vonatkozó követeléseket (a továbbiakban: kiegészítő illetékekre vonatkozó korábbi követelések), sem pedig a jogalap nélkül és 1995. április 1-je

előtt fizetett export-visszatérítésekre vonatkozó követeléseket (a továbbiakban: export-visszatérítésekre vonatkozó korábbi követelések és a kiegészítő illetékekre vonatkozó korábbi követelésekkel együtt: korábbi követelések).

37 A 2011. november 25-i levélben a Bizottság a 885/2006 rendelet 11. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdése alapján hivatalos értesítést küldött a holland hatóságoknak, amelyben fenntartotta a követelések kezelési rendszerének és a szabálytalanságok 885/2006 rendelet III. melléklete szerinti táblázatokban való bejelentésének a 2006–2009. pénzügyi év tekintetében az uniós joggal való összeegyeztethetetlenségére vonatkozó álláspontját. Különösen, először is e levél mellékletében megjegyezte, hogy a holland hatóságok helytelenül mulasztották el a kamatok felszámítását. E tekintetben pontosította, hogy a 2006. és a 2007. évi iránymutatásoknak megfelelően, és amint a Törvényszék a 2010. április 22-i Olaszország kontra Bizottság ítéletben (T-274/08 és T-275/08, EBHT, EU:T:2010:154) megerősítette, a 885/2006 rendelet III. melléklete szerinti táblázatban szereplő esedékes összegekhez kapcsolódó kamatokat be kell jelenteni, hozzátéve, hogy a kamatok bejelentésének elmulasztása ellentétes az 1290/2005 rendelet 32. cikke (1) bekezdésének rendelkezéseivel, és az uniós költségvetés veszteségének minősül. Másodszor, mivel a holland hatóságok kizárták a korábbi követeléseket a kamatszámításukból, a Bizottság jelezte, hogy még ha az ágazati rendeletek nem is vezettek be a kamatok követelésére vonatkozó bármiféle kötelezettséget, az uniós követeléseket nem lehet bármely nemzeti követelésnél kedvezőtlenebb elbánásban részesíteni. Ebből következik, hogy ha a tényállás idején a Holland Királyság nem számított fel olyan nemzeti követeléseken fennálló kamatokat, mint az adótartozások vagy a nemzeti költségvetésből jogalap nélkül fizetett támogatások, ugyanennek kellene érvényesnek lennie az uniós követelésekre. Ennek alapján a Bizottság megállapította, hogy a 2006. évtől kezdve a kamatokat hozzá kell adni a 885/2006 rendelet III. melléklete szerinti táblázatban szereplő valamennyi összeghez, azon export-visszatérítésekre vonatkozó korábbi követelésekkel és kiegészítő illetékekre vonatkozó korábbi követelésekkel kapcsolatban is, amelyek 2006-ban vagy 2007-ben elszámolás tárgyát képezték.

38 A Bizottság tehát javasolta, hogy az uniós finanszírozásból zárják ki az 5 277 577,43 eurós összeget.

39 A 2012. január 3-i levélben a holland hatóságok a 885/2006 rendelet 16. cikke alapján egyeztetési kérelmet nyújtottak be az egyeztető szervhez. A Bizottság e kérelemre összefoglalta álláspontját egy feljegyzésben, amelyet megküldött az egyeztető szervnek.

40 2012. április 30-án az egyeztető szerv közölte végleges jelentését. E jelentésben az említett szerv többek között megállapította, hogy nem tudta összhangba hozni a Bizottság, illetve a holland hatóságok álláspontját. Az egyeztető szerv továbbá lényegében felhívta a Bizottságot, hogy állapítsa meg, hogy egyrészt az egyenértékűség elvének alkalmazása a javasolt pénzügyi korrekció igazolása érdekében kellő ténybeli alapon nyugszik-e, másrészt pedig, hogy a Centramelk-üggyel kapcsolatban van-e lehetőség a kamatok számítását az említett üggyel kapcsolatos csalások azon egyetlen esetére korlátozni, amely 2006-ban ténylegesen egy behajtási eljárás tárgyát képezte.

41 A 2013. április 2-i levélben a Bizottság továbbította a holland hatóságoknak a végkövetkeztetéseit (a továbbiakban: végleges álláspont). E levélből kitűnik, hogy a Bizottság a feltárt szabálytalanságokat és a tervezett pénzügyi korrekciókat illetően lényegében fenntartotta álláspontját, amint azt a fenti 37. és 38. pont összefoglalja. Az egyeztető szerv felhívására válaszolva a Bizottság egyrészt lényegében megjegyezte, hogy az egyenértékűség elvével összhangban a szóban forgó uniós követelések behajtásának ugyanolyan módon kell történnie, mint a meg nem fizetett nemzeti adók behajtásának. Másrészt a Centramelk-üggyel kapcsolatban pontosította, hogy mivel az ezen ügyre vonatkozó csalások egyedi eseteit az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdéséből adódó szabálynak megfelelően kell kezelni, és mivel a kamatoknak, mint a főkövetelés járulékainak, ugyanezt a rendszert kell követniük, az említett szabálynak megfelelően pénzügyi korrekciót kell alkalmazni azon kamatok esetében, amelyek a 2006. pénzügyi év tekintetében nem képezték elszámolás tárgyát.

42 A 2013. április 15-i levélben a holland hatóságok előterjesztették a végleges álláspontra vonatkozó észrevételeiket és kifejezték azzal való egyet nem értésüket.

43 2013. november 18-án a Bizottság közölte a Holland Királysággal a 2008. szeptember 15. és 17. között végzett vizsgálat eredményeire vonatkozó összefoglaló jelentést.

44 A Bizottság ilyen körülmények között fogadta el 2013. december 12-én az EMOGA Garanciarészlege, az EMGA és az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap (EMVA) terhére a tagállamok által kifizetett egyes kiadásoknak az európai uniós finanszírozásból való kizárásáról szóló 2013/763/EU végrehajtási határozatot (HL L 338., 81. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat), amellyel a Bizottság többek között pénzügyi korrekciót alkalmazott a korábbi követeléseket érintő, a jelen ügyben szóban forgó nem bejelentett kamatok tekintetében.

Az eljárás és a felek kérelmei

45 A Törvényszék Hivatalához 2014. február 21-én érkezett keresetlevelével a Holland Királyság megindította a jelen keresetet.

46 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (második tanács) az eljárás szóbeli szakaszának a megindításáról döntött.

47 A Törvényszék a 2015. április 21-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az általa feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.

48 A Holland Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– elsődlegesen semmisítse meg a megtámadott határozat 1. cikkét és az ahhoz kapcsolódó mellékletet annyiban, amennyiben e rendelkezés és e melléklet 4 703 231,78 eurónak megfelelő olyan kamatokra vonatkozik, amelyeket a késedelmesen fizetett kiegészítő illetékekre és a jogalap nélkül fizetett export-visszatérítésekre vonatkozó követelések bizonyos számánál kihagyott a számításból;

– másodlagosan semmisítse meg a megtámadott határozat 1. cikkét és az ahhoz kapcsolódó mellékletet annyiban, amennyiben e rendelkezés és e melléklet 3 208 935,04 eurónak megfelelő olyan kamatokra vonatkozik, amelyeket a késedelmesen fizetett kiegészítő illetékekre vonatkozó követelések bizonyos számánál kihagyott a számításból;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

49 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a Holland Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

50 Keresetének alátámasztása érdekében a Holland Királyság három jogalapra hivatkozik. Az első jogalapot az indokolási kötelezettség megsértésére alapítja. A másodlagosan felhozott második jogalapot a EUSZ 13. cikk (2) bekezdésének a megsértésére vagy az egyenértékűség elvének a téves alkalmazására alapítja. A harmadlagosan felhozott harmadik jogalapot a 729/70 rendelet 8. cikkének (2) bekezdésével és az 595/91 rendelet 5. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett gondosság elvének a megsértésére alapítja.

51 Egyrészt pontosítani kell, hogy amint a Holland Királyság beadványaiból kitűnik, és amint ez utóbbi a Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre adott válaszban megerősítette, amit felvettek a tárgyalásról készült jegyzőkönyvbe, az első és második jogalapot a kereseti kérelmei elsődlegesen előadott első részének az alátámasztása érdekében hozta fel (lásd fenti 48. pontot). Ezzel szemben a harmadik megsemmisítési jogalapra, amely kizárólag a Centramelk-ügyet érintő pénzügyi korrekciókra vonatkozott, a kereseti kérelmei másodlagosan előadott második részének az alátámasztása érdekében hivatkozott (lásd a fenti 48. pontot).

52 Másrészt fontos megjegyezni, hogy a Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre adott válaszban a Holland Királyság jelezte, hogy a kereset alátámasztására felhozott, formailag a Bizottságot terhelő indokolási kötelezettség megsértésére alapított első jogalap valójában a megtámadott határozat indokolása megalapozottságának és nem a formai indokolásnak a vitatására irányult. E pontosítást felvették a tárgyalásról készült jegyzőkönyvbe.

53 Ebből következik, hogy az első jogalap annyiban, amennyiben végső soron a megtámadott határozat megalapozottságának a vitatására irányul, lényegében összeolvad a Holland Királyság által felhozott második jogalappal. A tárgyaláson kapott e pontosításokra tekintettel a jelen ügyben többé nem szükséges megvizsgálni az EUMSZ 296. cikkben foglalt indokolási kötelezettség megsértésére irányuló jogalapot.

54 Mindjárt az elején a Holland Királyság által felhozott második jogalapot kell megvizsgálni.

Az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésének a megsértésére vagy az egyenértékűség elvének a téves alkalmazására alapított második jogalapról

55 A második jogalappal a Holland Királyság azt kifogásolja, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta az EUSZ 13. cikk (2) bekezdését vagy tévesen alkalmazta az egyenértékűség elvét. E jogalap formailag két részre bontható.

56 A jelen jogalap első részében a Holland Királyság lényegében azt állítja, hogy a Bizottság az EUSZ 13. cikk (2) bekezdését megsértve túllépte hatáskörének határait annyiban, amennyiben bármiféle uniós hatáskör hiányában vagy az uniós jogból eredő, a kamatok felszámítására vonatkozó kötelezettség hiányában a korábbi követelésekkel kapcsolatos kamatok bejelentésének az elmulasztása címén pénzügyi korrekciót alkalmazott. Ugyanis először is a korábbi követelések keletkezésének időpontjában az ágazati rendeletek nem tartalmaztak azok kamatok felszámítására vonatkozó semmiféle kötelezettséget. Másodszor ilyen kötelezettség nem eredhet az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (1) és (5) bekezdéséből, amint az egyébiránt a Bíróság ítélkezési gyakorlatából is kitűnik. Harmadszor nem minősülhet jogi alapnak a Bizottság azon megjegyzése, miszerint nyilvánvaló, hogy kamatokat kell követelni a jogalap nélkül fizetett összegek behajtásakor. Ugyanis ennek kifejezettnek kell lennie.

57 A jelen jogalap második részével a Holland Királyság azt kifogásolja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta az egyenértékűség elvét, mivel lényegében a tényállás időpontjában a holland jog nem tartalmazott semmiféle, az ugyanilyen típusú nemzeti jogvitákban, vagyis a jogalap nélkül fizetett nemzeti támogatások behajtása esetén kamatok felszámítására vonatkozó kötelezettséget. E tekintetben megjegyzi, hogy téves a Bizottság azon álláspontja, miszerint a korábbi követelések hasonlóak azon adótartozásokhoz, amelyek esetében a holland jog előírta a kamatok felszámításának a kötelezettségét. A Holland Királyság szerint ugyanis egyrészt a korábbi követelések és az adótartozások mind természetüket, mind céljukat tekintve különbözőek. Másrészt, mivel a Bizottság azzal érvel, hogy a korábbi követelések behajtásának a célja azonos az adótartozások behajtásának céljával, a Holland Királyság azt állítja, hogy a behajtásból származó bevételek európai szinten való felhasználása nem releváns az egyenértékűség elvének az alkalmazása céljából, amely a hasonló nemzeti és európai

követelések nemzeti szinten való egyenértékű bánásmódjára vonatkozik. Ilyen körülmények között úgy véli, hogy nem hagyta figyelmen kívül az egyenértékűség elvét azáltal, hogy a korábbi követeléseket és az adótartozásokat eltérő módon kezelte.

58 A Bizottság vitatja a Holland Királyság ezen érvelésének a megalapozottságát.

59 A jelen jogalap első részével kapcsolatban a Bizottság lényegében azzal érvel, hogy a kamatok beszedésének a kötelezettsége az egyenértékűség elvének az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (1) és (5) bekezdésével összefüggésben történő értelmezéséből ered. Ezenkívül logikus és nyilvánvaló, hogy a jogalap nélkül fizetett összegek behajtása esetén kamatokat is be kell hajtani, amint azt az ítélkezési gyakorlat és a 729/70 rendelet 8. cikke (2) bekezdése második albekezdésének az 1287/95 rendeletből eredő megfogalmazása is megerősíti. A korábbi követelésekhez kapcsolódó kamatok behajtásának elmulasztása kárt okoz az Alapoknak.

60 A jelen jogalap második részével kapcsolatban a Bizottság lényegében azt állítja, hogy az egyenértékűség elve megköveteli, hogy a korábbi követelések után olyan kamatot számítsanak fel, amely megegyezik azzal a kamattal, amelyet a holland hatóságok az adótartozások behajtása esetén beszednének. A Bizottság szerint a be nem fizetett adó behajtása hasonló a jogalap nélkül nyújtott mezőgazdasági támogatás behajtásához. Megjegyezve, hogy különös, hogy a tényállás idején a holland jog nem tartalmazott kötelezettséget a kamatoknak a nemzeti mezőgazdasági támogatások behajtása során történő beszedésére, hozzáteszi, hogy a korábbi követelések utáni kamatok beszedésének az elmaradása által az Alapoknak okozott kárt figyelembe véve nem adható hely az ugyanilyen típusú nemzeti kötelezettség fogalma Holland Királyság általi megszorító értelmezésének. Egyébiránt a 729/70 rendelet 8. cikke (2) bekezdése második albekezdésének az 1287/95 rendeletből eredő megfogalmazása egy nyilvánvaló tényt pontosított, vagyis azt, hogy a jogalap nélkül fizetett összegek behajtása során kamatokat kell felszámítani.

61 A felek érveinek a fenti 55–60. pontban történő bemutatásából következik, hogy a jelen jogalap két része szorosan összekapcsolódik. Egyrészt ugyanis a Holland Királyság e két részen keresztül lényegében azzal az indokkal vitatja a korábbi követelésekhez kapcsolódó kamatok bejelentésének elmulasztásával kapcsolatban alkalmazott pénzügyi korrekció alapját, hogy e követelések keletkezésének időpontjában sem uniós jogi rendelkezések (első rész), sem az egyenértékűség elve (második rész) alapján nem állt fenn semmiféle kötelezettség az említett követelések utáni kamatok felszámítására vonatkozóan. Másrészt a Holland Királyság által a tárgyaláson a Törvényszék által feltett kérdésre adott válasszal képviselt álláspontt szemben a jelen jogalap első részében tett azon állítás, miszerint a pénzügyi korrekciónak az a kamatok felszámítására vonatkozó uniós jogi kötelezettség hiányában nincs jogi alapja, feltételezve, hogy ezen állítás megalapozott, csak akkor vezethet a megtámadott határozat részleges megsemmisítéséhez, ha e jogalap második részének vizsgálata végén bebizonyosodik, hogy a Holland Királyságnak az egyenértékűség elve alapján sem volt kötelessége felszámítani a kamatokat.

62 Következésképpen a jelen jogalap két részét együtt kell vizsgálni, hozzátéve egyébiránt, hogy a Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre adott válaszban a Holland Királyság nem ellenezte az ilyen együttes vizsgálatot.

63 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy amint a Bizottság beadványaiból kitűnik, és amint a Bizottság a tárgyaláson a Törvényszék által feltett kérdésre adott válaszban pontosította, a Holland Királysággal szemben a be nem jelentett kamatok címén alkalmazott pénzügyi korrekciót az 1290/2005 rendelet egyenértékűség elvével összefüggésben értelmezett 32. cikke (1) és (5) bekezdésének a rendelkezéseire alapította. Véleménye szerint e rendelkezésekből és ezen elvből következik e tagállam azon kötelezettsége, hogy a korábbi követelések után kamatokat számítson fel.

64 Különösen a korábbi követelésekkel kapcsolatos kamatok felszámításának a kötelezettségével kapcsolatban a Bizottság az elszámolási eljárás során lényegében megállapította, hogy e kamatokat be kellett volna jelenteni a 885/2006 rendelet III. melléklete szerinti táblázatban, és hogy a Holland Királyság az egyenértékűség elve alapján köteles volt kamatot szedni a korábbi követelések után. Konkrétabban, a végleges álláspontból kitűnik, hogy a Bizottság szerint a szóban forgó összegek behajtását ugyanúgy kellett volna elvégezni, mint a be nem fizetett nemzeti adók behajtását, amelyek esetében a holland jog előírta a kamatok felszámítását. Az a megkülönböztetés, amelyet a Holland Királyság egyrészt az export-visszatérítések és a kiegészítő illetékek, másrészt pedig a nemzeti adók között az eltérő jogi szabályozásukra és célkitűzésükre tekintettel tesz, tisztán formalista, és olyan jellegű, amely veszélyeztetheti az egyenértékűség elvének a hasznosságát. Ezzel szemben a Bizottság megállapította, hogy bár az export-visszatérítések és a kiegészítő illetékek kezdetben valóban különböznek a nemzeti adóktól, ugyanakkor amint meghatározták a jogalap nélkül fizetett összegeket, az előbbiek jellege megváltozik, és olyan összegekké válnak, amelyeket be kell hajtani és bevételekként az uniós költségvetés számára rendelkezésre kell bocsátani, így az említett költségvetéshez ugyanolyan módon járulnak hozzá, mint a nemzeti jogban előírt adók. A Bizottság e tekintetben az 1605/2002 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének f) pontjára hivatkozik. A tejre vonatkozó kiegészítő illetékekkel kapcsolatban a Bizottság hozzátette, hogy az ezekből származó bevételek a Közösség saját forrásainak minősülnek, a tagállamok pénzügyi hozzájárulásainak a Közösségek saját forrásaival történő helyettesítéséről szóló, 1970. április 21-i 70/243/ESZAK, EGK, Euratom határozat (HL L 94., 19. o.) 2. cikkének megfelelően. Ebből következik, hogy az Unió szempontjából a kiegészítő illetékek és a jogalap nélkül fizetett export-visszatérítések behajtásának a célja azonos a nemzeti adók behajtásának céljával, ami az eljárások egyenértékűségével jár.

65 Ilyen körülmények között a Bizottság pénzügyi korrekciót alkalmazott a korábbi követelésekkel kapcsolatos be nem jelentett kamatok címén, mivel azáltal, hogy azokat nem tüntették fel a 885/2006 rendelet III. melléklete szerinti táblázatban, e kamatokat nem vették figyelembe a korábbi követelések fő összegeinek az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdése alapján történő elszámolása során.

66 A jelen jogalappal a Holland Királyság lényegében e pénzügyi korrekció megalapozottságát vitatja, megkérdőjelezve az őt terhelő azon kötelezettség fennállását, hogy a korábbi követelések után kamatokat számítson fel. Ebből arra a következtetésre jut, hogy ilyen kötelezettség hiányában a Bizottság ilyen be nem jelentett kamatok címén nem kötelezheti őt pénzügyi korrekcióra.

67 A megtámadott határozat megalapozottságának ezen érvek fényében történő elsődleges vizsgálata céljából ezért meg kell vizsgálni, hogy a jelen ügyben fennállt-e a Holland Királyság esetében az a kötelezettség, hogy a korábbi követelések után kamatokat szedjen be.

68 Először is meg kell jegyezni, hogy amint a felek végeredményben abban egyetértenek, és amint azt a tárgyaláson a Törvényszék által feltett kérdésre adott válaszban megerősítették, amit felvettek a tárgyalásról készült jegyzőkönyvbe, az ágazati rendeletek az azon időszak alatt alkalmazandó változatukban, amelyben a korábbi követelések keletkeztek, az e követelések utáni kamatok beszedésére vonatkozóan semmiféle kötelezettséget nem írtak elő.

69 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a kiegészítő illetékekre vonatkozó korábbi követelések 1993. április 1-je előtt keletkeztek. Az export-visszatérítésekre vonatkozó korábbi követelések pedig 1995. április 1-je előtt keletkeztek.

70 Márpedig egyrészt a tejágazatban fizetendő kiegészítő illetékekkel kapcsolatban csak az 536/93 rendelet írta elő a 3. cikkének (4) bekezdésében és a 4. cikkének (4) bekezdésében, hogy az említett rendelkezésekben rögzített fizetési határidő elmulasztása esetén az esedékes összeg a tagállam által meghatározott mértékű éves kamattal növekszik, amely a jogalap nélkül fizetett összeg visszakövetelése esetén alkalmazott kamat mértékénél nem lehet alacsonyabb. E rendelet a 10. cikkének második bekezdése alapján az 1993. április 1-jén kezdődő tizenkét hónapos időszaktól számítva lett

alkalmazandó. Ezzel szemben az 1546/88 rendelet, amelyet hatályon kívül helyezett az 536/93 rendelet és annak helyébe lépett, nem tartalmaz semmiféle rendelkezést kamatoknak a késedelmesen fizetett kiegészítő illetékek behajtása során történő beszedésére vonatkozóan.

71 Másrészt az export-visszatérítésekkel kapcsolatban a kedvezményezett azon kötelezettsége, hogy jogosulatlan kifizetés esetén fizesse vissza a jogosulatlanul kapott összegen kívül az ezen összegek utáni kamatokat, a 3665/87 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének a 2945/94 rendeletből adódó változata vezette be. A 2945/94 rendelet annak 2. cikkének második bekezdése alapján azon kivitelekre volt alkalmazandó, amelyek esetében a 3. cikkben vagy a 3665/87 rendelet 25. cikkében foglalt alakiságokat 1995. április 1-jétől teljesítették. Ezzel szemben a jogalap nélkül fizetett azon export-visszatérítések visszatérítésével kapcsolatban, amelyek esetében az említett alakiságokat 1995. április 1-je előtt teljesítették, a 3665/87 rendelet a kedvezményezett esetében nem tartalmazott semmiféle kötelezettséget arra vonatkozóan, hogy a jogalap nélkül fizetett összegek után fizessen kamatokat.

72 Másodszor az 1290/2005 rendelet 32. cikkének rendelkezéseivel kapcsolatban először meg kell jegyezni, hogy az említett cikk az összegeknek a szabálytalanságot elkövető vagy gondatlan magatartást tanúsító kedvezményezettektől való behajtásával kapcsolatos tagállami kötelezettségekre vonatkozik (Olaszország kontra Bizottság ítélet, fenti 37. pont, EU:T:2010:154, 35. pont).

73 Különösen egyrészt az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (1) bekezdése szerint a szabálytalanságok és gondatlanságok következtében behajtott összegeket, valamint az azokhoz kapcsolódó kamatokat a kifizető ügynökségek részére kell folyósítani, amelyek azokat az EMGA-ból származó bevételként könyvelik azok valós kifizetési hónapja szerint.

74 Az ítélkezési gyakorlat szerint az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (1) bekezdése így előírja, hogy a szabálytalanságok és gondatlanságok okán behajtott összegekhez kapcsolódó kamatokat a kifizető ügynökségek részére kell folyósítani, amelyek azokat az EMGA-hoz rendelt bevételként könyvelik, azok valós kifizetési hónapja szerint. Ugyanakkor e rendelkezés, amely csupán az ilyen bevételek költségvetési besorolására vonatkozó egyszerű szabályt tartalmaz, nem ír elő a tagállamok számára az így behajtott összegek után kamat igénylésére vonatkozó kötelezettséget (2012. március 29-i Pfeifer & Langen ítélet, C-564/10, EBHT, EU:C:2012:190, 44. pont).

75 Az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdése azon egyedi helyzeteket érinti, amelyekben az összegek tagállam általi visszatérítésére a közigazgatási vagy bírósági úton történő első ténymegállapítás időpontját követő négy éven belül nem kerül sor, illetve nyolc éven belül, ha a behajtás nemzeti igazságszolgáltatási szervek előtti eljárás tárgyát képezi. Az ilyen helyzetekben az e rendelkezésben foglaltak szerint a behajtás elmaradásából származó pénzügyi következmények 50%-át az érintett tagállam viseli, a fennmaradó 50%-át pedig az uniós költségvetésből kell finanszírozni (Olaszország kontra Bizottság ítélet, fenti 37. pont, EU:T:2010:154, 36. pont).

76 Az ítélkezési gyakorlat szerint a pénzügyi felelősségnek az érintett tagállam és az uniós költségvetés között egyenlő részekre történő olyan megosztása, mint amelyet az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdése előír, valamennyi olyan pénzügyi jellegű következményre alkalmazandó, amelyek a szabálytalanul fizetett összegek behajtásának az elmaradásához kapcsolódnak, amelyek között szerepelnek többek között a főösszegek és az azokhoz kapcsolódó kamatok, amelyeket ugyanezen rendelet 32. cikkének (1) bekezdése alapján kellett volna megfizetni (lásd ebben az értelemben: Olaszország kontra Bizottság ítélet, fenti 37. pont, EU:T:2010:154, 39., 41. és 44. pont).

77 Ebből következik, hogy a Bizottság főszabály szerint belefoglalhatja az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdése alapján fizetendő összegekbe az azon követelésekhez kapcsolódó kamatokat, amelyeket az említett rendelkezésben rögzített – esettől függően – négy vagy nyolc éves határidőn belül nem hajtottak be (lásd ebben az értelemben: Olaszország kontra Bizottság ítélet, fenti 37. pont, EU:T:2010:154, 46. pont).

78 Azonban meg kell jegyezni, hogy az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdése alapján fizetendő összegekbe az azon követelésekhez kapcsolódó kamatok belefoglalása, amelyeket az említett rendelkezésben rögzített – esettől függően – négy- vagy nyolcéves határidőn belül nem hajtottak be, a szóban forgó esetben szükségszerűen az érintett tagállam azon kötelezettségének a fennállásától függ, hogy a szóban forgó összegek után kamatfizetést követeljen. A fenti 76. pontban bemutatott ítélkezési gyakorlatra tekintettel ugyanis a szóban forgó összegek behajtása elmaradásának az említett rendelkezés értelmében vett pénzügyi következményei csak akkor foglalhatják magukban e főösszegek mellett a kamatokat is, ha ilyen kötelezettség fennáll.

79 Ebből következik továbbá, hogy a jelen ügyben valamely pénzügyi korrekciónak a korábbi követelésekkel kapcsolatos, be nem jelentett kamatok alapján történő alkalmazása a Holland Királyság ilyen kötelezettségének fennállásától függ.

80 Másodszor meg kell jegyezni, hogy az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (1) és (5) bekezdése a tagállamokat illetően semmiféle arra vonatkozó kötelezettséget nem tartalmaz, hogy a behajtandó követelések után kamatokat kell szedniük.

81 Ugyanis először is, egyrészt a 729/70 rendelet 8. cikke (2) bekezdése második albekezdésének az 1287/95/EK tanácsi rendeletből adódó változatához hasonlóan, amelyre a Bizottság hivatkozik, az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (1) bekezdése – amint a fenti 74. pontban már szerepel – csupán a szabálytalanságok és gondatlanságok okán behajtott összegek költségvetési besorolására vonatkozó egyszerű szabályt tartalmaz, és nem ír elő a tagállamok számára az ilyen behajtott összegek után kamat igénylésére vonatkozó kötelezettséget.

82 Másrészt meg kell jegyezni, hogy az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdése sem vezet be a tagállamok számára a behajtandó összegek után kamatok igénylésére vonatkozó kötelezettséget, mivel e rendelkezés csak egy szabályt tartalmaz a szóban forgó összegek – e rendelkezésben említett határidőkön túli – behajtása elmaradásának következményeivel kapcsolatos pénzügyi felelősség megosztására vonatkozóan.

83 Annál is inkább az 1290/2005 rendelet 32. cikke (5) bekezdésének ezen értelmezésére van szükség, mivel az ítélkezési gyakorlat szerint az említett rendelkezést az ugyanezen rendelet 32. cikkének (1) bekezdésére tekintettel kell értelmezni, amely utóbbi a támogatások felhasználását illető szabálytalanságok vagy gondatlanságok következtében esedékessé vált összegek Unió részére való visszatérítésének általános keretét képezi (Olaszország kontra Bizottság ítélet, fenti 37. pont, EU:T:2010:154, 41. pont). Márpedig, amint a fenti 74. és 81. pontból kitűnik, ez utóbbi rendelkezést nem lehet úgy értelmezni, hogy az a tagállamok számára a behajtott összegek utáni kamatok igénylésére vonatkozó kötelezettséget ír elő.

84 Másodszor az 1290/2005 rendelet 32. cikke (1) és (5) bekezdése rendelkezéseinek ezen értelmezését nem kérdőjelezik meg a Bizottság által hivatkozott, Olaszország kontra Bizottság ítélet (fenti 37. pont, EU:T:2010:154) 44. pontjában tett megállapítások.

85 A Törvényszék az Olaszország kontra Bizottság ítélet (fenti 37. pont, EU:T:2010:154) 44. pontjában valóban megállapította, hogy az 1290/2005 rendelet preambulumából – többek között az említett rendelet (25) és (26) preambulumbekezdéséből – következik, hogy az e rendelet 32. cikkének (5) bekezdése által létrehozott megosztott pénzügyi felelősség rendszere az uniós költségvetés pénzügyi érdekeinek védelmét célozza a szabálytalanságok következtében fizetendő és ésszerű időn belül be nem hajtott összegek egy részének az érintett tagállamra való terhelése révén, és hogy a szabálytalanság megállapítása és a kérdéses összegek tényleges visszatérítése között esedékes kamatok behajtása kártérítési jellegű kötelezettség, mivel a kamatok az uniós költségvetés által a javára elkönyvelt hitel beszedésének elmaradása folytán időlegesen elszenvedett kárhoz kapcsolódnak. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy a kamatoknak a behajtandó összegből való kizárása, ennélfogva az érintett tagállamra terhelt összeg csökkentése nem lenne összeegyeztethető az uniós költségvetés

pénzügyi érdekeinek védelmével, amely utóbbit terhelné ily módon a szabálytalanságok következtében fizetendő összegek ésszerű időn belül való visszatérítésének elmaradásából eredő pénzügyi következmények nagyobb része.

86 Azonban a Bizottság megállapításával ellentétben meg kell jegyezni, hogy e megfontolásokból nem lehet egy olyan általános elvre következtetni, miszerint a tagállamoknak kamatot kell követelniük a szabálytalanságok miatt esedékes összegek behajtása során, amely kamatokat figyelembe kell venniük az 1290/2005 rendelet 32. cikke (5) bekezdésének alkalmazása során. Ugyanis az ugyanezen Olaszország kontra Bizottság ítélet (fenti 37. pont, EU:T:2010:154) 48. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék ezen ítéletben csak arról a kérdésről nyilatkozott, hogy a kamatokat figyelembe kell-e venni az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdése alapján, azonban a Törvényszéket nem kérték fel arra, hogy hozzon határozatot magáról a kamatok beszedésére vonatkozó kötelezettség alapjáról.

87 A Bizottság nem hivatkozhat az Olaszország kontra Bizottság ítélet (fenti 37. pont, EU:T:2010:154) 45. pontjára sem. A Törvényszék valóban megállapította, hogy „azon elv, amely szerint a kamatok a főösszeg járulékai, és annak elszámolási rendszerét követik, az [uniós] költségvetésre vonatkozó szabályozás keretében általános érvényű, amint azt a 2342/2002/EK, Euratom rendelet […] 86. cikkének (1) bekezdése is tanúsítja, amely szerint »[a]z ágazati szabályok alkalmazásából fakadó különös rendelkezések sérelme nélkül minden olyan követelés után, amelyet nem fizettek meg […] kamatot kell fizetni«”. Azonban egyrészt meg kell jegyezni, hogy kizárólag az a tény, hogy a kamatok a főösszeg járulékai, nem minősülhet a jelen ügyben a Holland Királyságot terhelő azon kötelezettség fennállása alapjának, hogy számítson fel kamatokat. Másrészt és mindenesetre meg kell állapítani, hogy a Bizottság a viszonválaszában megelégszik a Törvényszék által az említett ítélet 45. pontjában tett megállapítások megismétlésével anélkül, hogy azokból a jelen ügyre vonatkozóan következtetést vonna le, és hogy sem az igazgatási eljárás során, sem a Törvényszék előtt egyáltalán nem hivatkozott a 2342/2002 rendelet 86. cikkének (1) bekezdésére, feltéve hogy e rendelkezés alkalmazandó a jelen ügy körülményeire.

88 Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy azon ellenkező értelmezés, miszerint az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (1) és (5) bekezdéséből a tagállamok számára a szabálytalanságok miatt esedékes összegek behajtása során kamatok igénylésére vonatkozó kötelezettség, következésképpen pedig e kamatoknak az e rendelkezés (5) bekezdésében említett pénzügyi következményekbe történő automatikus belefoglalása következik, sértené e rendelkezés (1) bekezdésének a Bíróság általi olyan értelmezését, mint amely a fenti 74. és 81. pontban szerepel, és amelyet – amint a fenti 83. pontból kitűnik – figyelembe kell venni ugyanezen rendelkezés (5) bekezdésének az értelmezésekor.

89 Fontos hozzátenni azt is, hogy magával az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (1) bekezdésében említett kamatok beszedésének az elvével kapcsolatban a Bíróság az [Unió] pénzügyi érdekeinek védelméről szóló, 1995. december 18-i 2988/95/EK, Euratom tanácsi rendelet (HL L 312., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 340. o.) 4. cikkének (2) bekezdésére támaszkodva, amely alapján lényegében a jogtalanul megszerzett előny elvonása megfelelő rendelkezés esetében kamattal is növelhető, nem állapított meg semmiféle olyan általános elvet, amely alapján a jogosulatlan előnyök behajtását szükségszerűen kamatok beszedése kíséri. Éppen ellenkezőleg, miután kizárta ilyen kötelezettségnek az alkalmazandó rendeletek releváns rendelkezéseiben való fennállását, a Bíróság ilyen kötelezettség fennállását a nemzeti jogban kereste az egyenértékűség elvének az alkalmazása céljából (lásd ebben az értelemben: Pfeifer & Langen ítélet, fenti 74. pont, EU:C:2012:190, 41–47. pont).

90 Egyébiránt fontos megjegyezni, hogy a Bizottság maga állapította meg a tárgyalás során, hogy az 1290/2005 rendelet 32. cikke csak az egyenértékűség elvével összefüggésben értelmezve igazolja a pénzügyi korrekciónak a be nem jelentett és a korábbi követelésekhez kapcsolódó kamatok alapján történő alkalmazását, amint ez lényegében a fenti 63. pontból kitűnik.

91 Harmadszor a korábbi követelések utáni kamatok igénylésére vonatkozó bármiféle kötelezettségének mind az ágazati rendeletekben, mind az 1290/2005 rendeletben fennálló hiányában ezért meg kell vizsgálni, hogy a jelen ügyben ilyen kötelezettség érvényesen alapítható-e az egyenértékűség elvére.

92 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 325. cikk (2) bekezdése alapján a tagállamok az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalás leküzdésére kötelesek megtenni ugyanazokat az intézkedéseket, mint amelyeket a saját pénzügyi érdekeiket sértő csalás leküzdésére tesznek (2010. október 28-i SGS Belgium és társai ítélet, C-367/09, EBHT, EU:C:2010:648, 40. pont; Pfeifer & Langen ítélet, fenti 74. pont, EU:C:2012:190, 52. pont; 2013. február 26-i Åkerberg Fransson-ítélet, C-617/10, EBHT, EU:C:2013:105, 26. pont). Az ítélkezési gyakorlat szerint ebből az következik, hogy a tagállamok kötelesek – uniós szabályozás hiányában és amikor saját nemzeti joguk az ugyanilyen jellegű, a nemzeti költségvetésükből jogosulatlanul kapott előnyök visszafizetése esetére kamat beszedését írja elő – hasonló módon kamatot beszedni az uniós költségvetésből jogosulatlanul kapott előny visszafizetésekor (Pfeifer & Langen ítélet, fenti 74. pont, EU:C:2012:190, 52. pont). Meg kell állapítani, hogy ugyanez érvényes azon pénzügyi terheket illetően, amelyeket a tagállamok hatóságai az Unió javára kötelesek beszedni (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 1980. március 27-i Meridionale Industria Salumi és társai ítélet, 66/79, 127/79 és 128/79, EBHT, EU:C:1980:101, 17. pont).

93 A jelen ügyben egyrészt – amint a fenti 63. pontban szerepel – nem vitatott, hogy az igazgatási eljárás során a Bizottság lényegében megállapította, hogy az egyenértékűség elve alapján a szóban forgó követelések behajtásának ugyanolyan módon kell történnie, mint a be nem fizetett nemzeti adók behajtásának. Ezen álláspont lényegében a fenti 92. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett, ugyanilyen jellegű előnyök fogalmának – a Holland Királyság a jelen jogalap második részében vitatott – tág értelmezésén alapul. Másrészt a Bizottság a tárgyalás során megállapította, hogy a Holland Királyság által az igazgatási eljárás során benyújtott információk alapján a holland magánjog szerint fennáll annak a lehetősége, hogy a jogalap nélkül nyújtott nemzeti mezőgazdasági támogatásokból álló követelések után kamatot szedjenek be, amely lehetőségre ezen intézmény másodlagosan hivatkozik.

94 Ilyen körülmények között – adott esetben a Bizottság fenti 93. pontban összefoglalt másodlagos érvelésének a vizsgálatát megelőzően – meg kell vizsgálni, hogy a korábbi követelések behajtása a fenti 92. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot illetően tekinthető-e a be nem fizetett nemzeti adók behajtásához hasonlónak.

95 Először is a korábbi követeléseknek a nemzeti adóköveteléssekkel való összehasonlíthatóságával kapcsolatban azok jellegzetességeikre tekintettel külön-külön kell megvizsgálni a kiegészítő illetékekre vonatkozó korábbi követeléseket és az export-visszatérítésekre vonatkozó korábbi követeléseket.

96 Először is a kiegészítő illetékekre vonatkozó korábbi követelésekkel kapcsolatban egyrészt meg kell jegyezni, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a kiegészítő illetékrendszer célja, hogy visszaállítsa a kereslet és kínálat közötti egyensúlyt a – strukturális többletekkel rendelkező – tej- és tejtermékpiacon azáltal, hogy korlátozza a tejtermelést. Ezen intézkedés tehát a tejtermelés ésszerű fejlesztésének célkitűzése keretébe illeszkedik, valamint az érintett mezőgazdasági népesség jövedelme stabilizálásának elősegítésével az e népesség megfelelő életszínvonalának biztosítására irányuló célnak is megfelel (1988. május 17-i Erpelding-ítélet, 84/87, EBHT, EU:C:1988:245, 26. pont; 2004. március 25-i Cooperativa Lattepiù és társai ítélet, C-231/00, C-303/00 és C-451/00, EBHT, EU:C:2004:178, 73. pont; Azienda Agricola Ettore Ribaldi és társai ítélet, C-480/00, C-482/00, C-484/00, C-489/00–C-491/00 és C-497/00–C-499/00, EBHT, EU:C:2004:179, 57. pont). A tejre vonatkozó kiegészítő illeték ugyanis a piacpolitikai szabályokból vagy a strukturális politikából eredő megszorítás (a fent hivatkozott Cooperativa Lattepiù és társai ítélet, EU:C:2004:178, 74. pont; a fent hivatkozott Azienda Agricola Ettore Ribaldi és társai ítélet, EU:C:2004:179, 58. pont). Az a mezőgazdasági piacok szabályozását célzó beavatkozások egyik eszköze, és a tejágazat költségeinek finanszírozására szolgál. Ebből következik, hogy azon a nyilvánvaló célján túl, hogy a tejtermelőket kötelezze saját referenciamennyiségeik betartására, a kiegészítő illetéknek gazdasági célja is van, hiszen biztosítja a

Közösség részére a termelők által előállított, és a saját kvótájukat meghaladó mennyiség kezeléséhez szükséges alapokat (a fent hivatkozott Cooperativa Lattepiù és társai ítélet, EU:C:2004:178, 75. pont; a fent hivatkozott Azienda Agricola Ettore Ribaldi és társai ítélet, EU:C:2004:179, 59. pont; 2004. július 15-i Gerekens és Procola ítélet, C-459/02, EBHT, EU:C:2004:454, 37. pont).

97 Ebből következik, hogy amint lényegében a Bizottság állítja, a kiegészítő illetékeket az uniós költségvetés számára bevételek szerzésére szánják, ugyanakkor – amint a Holland Királyság megjegyzi – az említett illetékeket a mezőgazdasági piacok szabályozására vonatkozó rendeltetésük jellemzi.

98 Ellenben, amint lényegében a Holland Királyság állítja, a nemzeti adórendszerbe tartozó, teljes egészében a lakosságtól beszedett adókat vagy díjakat az abból álló elsődleges, ha nem kizárólagos rendeltetésük jellemzi, hogy a nemzeti költségvetés bevételeit képezzék. Ezenkívül a jelen ügyben a Bizottság nem bizonyította és nem is állította, hogy a holland adók, amelyeket az egyenértékűség elvének alkalmazása céljából figyelembe kell vennie, a kiegészítő illetékekével azonos célt követnek, vagyis a piacok szabályozását.

99 Úgy tűnik tehát, hogy – amint lényegében a Holland Királyság érvel – a kiegészítő illetékeknek a piacok szabályozására irányuló rendeltetése idegen a nemzeti adók rendeltetésétől. Ráadásul, amint a Holland Királyság érvel, a mezőgazdasági illetékeket a kötelezettek szigorúan meghatározott kategóriájától és nem a teljes népességtől szedik be, és a kiegészítő illetékekből származó bevételek a tejágazat költségeinek a finanszírozására, konkrétabban a termelők által előállított, a saját kvótájukat meghaladó mennyiség kezelésére használják fel.

100 Márpedig azon ítélkezési gyakorlattal való analógia útján, amely szerint az egyenértékűség elvének az alkalmazása céljából az uniós jog megsértésére és a belső jog figyelmen kívül hagyására alapított keresetek hasonlóságát azok tárgya, jogalapja és lényeges elemeik szempontjából kell megvizsgálni (lásd ebben az értelemben: 2012. július 19-i Littlewoods Retail és társai ítélet, C-591/10, EBHT, EU:C:2012:478, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), a jelen ügyben az uniós követelések és a nemzeti követelések hasonlóságának a vizsgálatával kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a kiegészítő illetékek rendeltetésére és egyedi felhasználására tekintettel az ez utóbbiakra vonatkozó korábbi követeléseket nem lehet olyan követeléseknek tekinteni, amelyek egyenértékűek az ugyanilyen típusú nemzeti adókövetelésekkel.

101 Másrészt és mindenesetre még feltételezve is azt, hogy az ítélkezési gyakorlatból az tűnik ki, hogy nem zárható ki, hogy – amint lényegében a Bizottság érvel – a kiegészítő illetékek, mint azon pénzügyi terhek, amelyeket a tagállamok hatóságai az Unió javára kötelesek beszedni, tekinthetők a nemzeti adókhoz vagy díjakhoz hasonlatosnak (lásd ebben az értelemben: 1994. július 14-i Milchwerke Köln kontra Wuppertal ítélet, C-352/92, EBHT, EU:C:1994:294, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2004. január 15-i Penycoed-ítélet, C-230/01, EBHT, EU:C:2004:20, 36. és 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), hozzá kell tenni, hogy még ebben az esetben is meg kell vizsgálni, hogy az említett adók egyenértékűek-e a kiegészítő illetékekkel vagy azokkal azonos típusúak-e (lásd ebben az értelemben: 1993. május 27-i Peter-ítélet, C-290/91, EBHT, EU:C:1993:220, 11. pont).

102 Márpedig a jelen ügyben a fenti 98. pontból lényegében kitűnik, hogy az iratokból semmi sem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a Bizottság igyekezett volna vizsgálni azt, hogy a holland jog alapján bevezetett adók és díjak keretében fennállnak-e a kiegészítő illetékekkel azonos típusú adók vagy díjak.

103 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a Bizottság tévesen vélte úgy, hogy a kiegészítő illetékekre vonatkozó korábbi követeléseket az adótartozásokhoz hasonlóan kell kezelni.

104 Másodszor az export-visszatérítésekre vonatkozó korábbi követelésekkel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az export-visszatérítések rendszerének az a célja, hogy lehetővé tegye az európai termékek exportját, amely egyébként már nem lenne kifizetődő a gazdasági szereplő számára (lásd: 1998. november 19-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-235/97, EBHT, EU:C:1998:556, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

105 Az export-visszatérítéseket a 729/70 és az 1258/1999 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján az EMOGA Garanciarészlege finanszírozza, és azokat a 2007. január 1-jétől alkalmazandó 1290/2005 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján az EMGA-ból kell finanszírozni.

106 Így az export-visszatérítések, amelyek a mezőgazdasági termelőknek nyújtott előnynek minősülnek, jellegüknél fogva különböznek a nemzeti adóktól, amint azt egyébiránt a Bizottság az igazgatási eljárás során és a tárgyaláson jelezte. Ugyanis, míg az előbbieket az uniós költségvetésből finanszírozzák, az utóbbiak a nemzeti költségvetéshez járulnak hozzá.

107 A Bizottság azonban az elszámolási eljárás során úgy vélte, hogy a mezőgazdasági termelők által jogosulatlanul kapott és az érintett tagállam által visszatérítttetendő export-visszatérítésekre vonatkozó korábbi követelések hasonlóak az adótartozásokhoz, mivel lényegében a visszatérítttetett összegeket az uniós költségvetésbe bevételként könyvelik, így e költségvetéshez ugyanolyan alapon járulnak hozzá, mint ahogy a nemzeti adók az érintett tagállam költségvetéséhez. A Bizottság szerint az egyenértékűség elvének hatékony érvényesülése megköveteli, hogy a korábbi követeléseket a behajtás során történő kamatbeszedést illetően így ugyanolyan bánásmódban részesítsék, mint az adótartozásokat.

108 Márpedig a Bizottság ezen elemzése összeegyeztethetetlen a fenti 92. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlattal, amely a tagállamok azon kötelezettségét, hogy kamatot szedjenek be az uniós költségvetésből jogosulatlanul kapott előny visszafizetésekor, uniós szabályozás hiányában azon ténytől teszi függővé, hogy a saját nemzeti joguk az ugyanilyen jellegű, a nemzeti költségvetésükből jogosulatlanul kapott előnyök visszafizetése esetére kamat beszedését írja elő.

109 A Bizottsághoz hasonlóan valóban meg kell jegyezni, hogy a jogalap nélkül fizetett és visszatérítttetett összegek az 1605/2002 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének f) pontja alapján olyan bevételeket alkotnak, amelyeket bizonyos kiadási tételek finanszírozására használnak fel.

110 Azonban, bár a jogalap nélkül nyújtott és visszatérítttetett export-visszatérítésekre vonatkozó összegeket tehát az uniós költségvetés bevételeként könyvelik, az említett export-visszatérítéseknek megfelelő összegeket soha nem szabadott volna kifizetni a mezőgazdasági termelőknek.

111 Más szóval a nemzeti adók behajtásával ellentétben a jogalap nélkül fizetett export-visszatérítések visszakövetelése kifejezetten nem járul hozzá az uniós költségvetéshez, hanem azokat az összegeket téríti vissza, amelyeket soha nem szabadott volna kifizetni.

112 A fentiek fényében meg kell állapítani, hogy a Bizottság tévesen tartotta az export-visszatérítésekre vonatkozó korábbi követeléseket az adókövetelésekhez hasonlónak.

113 A fenti 103. és 112. pontból levont következtetéseket nem kérdőjelezheti meg a Bizottság lényegében arra alapított érvelése, hogy az azonos típusú előnyök fogalmának a szigorú értelmezése, amely alapján a be nem fizetett nemzeti adók behajtása és a korábbi követelések behajtása nem tekinthető hasonlónak, figyelmen kívül hagyja mind az uniós költségvetés által a kamatok beszedésének elmaradása miatt elszenvedett kárt, mind az egyenértékűség elvének hatékony érvényesülését.

114 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy kétségtelenül megállapításra került már, hogy a szabálytalanság megállapítása és a kérdéses összegek tényleges visszatérítése között esedékes kamatok behajtása kártérítési jellegű kötelezettség, mivel a kamatok az uniós költségvetés által a javára elkönyvelt hitel beszedésének elmaradása folytán időlegesen elszenvedett kárhoz kapcsolódnak (Olaszország kontra Bizottság ítélet, fenti 37. pont, EU:T:2010:154, 44. pont).

115 Másrészt az is igaz, hogy a fenti 92. pontban felidézett EUMSZ 325. cikk (2) bekezdése alapján a tagállamok az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalás leküzdésére kötelesek megtenni ugyanazokat az intézkedéseket, mint amelyeket a saját pénzügyi érdekeiket sértő csalás leküzdésére tesznek.

116 Azonban az ugyanolyan típusú előny fogalmának olyan kiterjesztő értelmezése, mint amelyet a Bizottság javasol, különösen széles hatálya miatt összeegyeztethetetlennek bizonyul az egyenértékűség elve olyan alkalmazásának előfeltételeivel, amely – amint a Pfeifer & Langen ítéletből (fenti 74. pont, EU:C:2012:190, 45. pont) világosan kitűnik – csak a kamatok beszedését előíró ágazati szabályozás hiányában jön szóba. Ezenkívül a fenti 92. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból egyértelműen kitűnik, hogy a tagállamok csak akkor kötelesek hasonló módon kamatot beszedni az uniós költségvetésből jogosulatlanul kapott előny visszafizetésekor, ha saját nemzeti joguk az ugyanilyen jellegű, a nemzeti költségvetésükből jogosulatlanul kapott előnyök visszafizetése esetére kamat beszedését írja elő.

117 Márpedig a Bizottság által javasolt kiterjesztő értelmezés végeredményben annak megállapításához vezetne, hogy – még az egyenértékűség elvének alkalmazásával összefüggésben is – mindig be kell szedni kamatokat, ha az esedékes összegek behajtásából származó bevételeket az 1605/2002 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében véve az uniós költségvetéshez használják fel, bármilyen módon írja elő a nemzeti jog a kamatok beszedését bármely típusú jogosulatlan nemzeti előnyök vagy be nem fizetett adók behajtásának valamiféle eljárásában, azoknak a szóban forgó uniós követelésekkel való hasonlóságára való tekintet nélkül.

118 E megállapítás még inkább elkerülhetetlen azon állandó ítélkezési gyakorlattal való analógia útján, amely szerint az egyenértékűség alapelvét nem lehet úgy értelmezni, mint amely arra kötelezné a tagállamokat, hogy a legkedvezőbb belső jogi szabályozásukat terjesszék ki az uniós jog megsértésével beszedett adók vagy díjak visszatérítésére irányuló valamennyi keresetre (1998. szeptember 15-i Edis-ítélet, C-231/96, EBHT, EU:C:1998:401, 36. pont; 2000. november 28-i Roquette Frères ítélet, C-88/99, EBHT, EU:C:2000:652, 29. pont), sem pedig úgy, mint amely arra kötelezné a tagállamokat, hogy a legkedvezőbb belső jogi szabályozásukat terjesszék ki egy bizonyos jogterületre vonatkozó valamennyi keresetre (lásd: Littlewoods Retail és társai ítélet, fenti 100. pont, EU:C:2012:478, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

119 A fenti megállapítások fényében arra a következtetésre kell jutni, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a korábbi követelések összehasonlíthatók az adótartozásokkal. Következésképpen a Bizottság ebből tévesen vonta le azt a következtetést is, hogy az egyenértékűség elve alapján a holland hatóságokra nézve fennáll az a kötelezettség, hogy a korábbi követelések után kamatot számítsanak fel.

120 Ilyen körülmények között másodszor értékelni kell a Bizottság által a tárgyaláson másodlagosan előadott és lényegében arra alapított érvelést, hogy igazolt a pénzügyi korrekciónak a be nem jelentett és a korábbi követelésekhez kapcsolódó kamatok alapján történő alkalmazása, mivel a holland magánjog előírja a jogalap nélkül nyújtott nemzeti mezőgazdasági támogatásokhoz kapcsolódó kamatok beszedésének a lehetőségét, és így az egyenértékűség elvének alkalmazásában ilyen kamatokat be lehetett volna szedni a korábbi követelések behajtása címén is.

121 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 263. cikkben említett jogszerűségi vizsgálat keretében a Törvényszék hatáskörrel rendelkezik az olyan keresetek tekintetében, amelyeket hatáskör hiánya, lényeges eljárási szabályok megsértése, a Szerződés vagy az alkalmazására vonatkozó bármely jogi rendelkezés megsértése vagy hatáskörrel való visszaélés miatt nyújtottak be. Az EUMSZ 264. cikk

kimondja, hogy ha a kereset megalapozott, akkor a megtámadott jogi aktust semmisnek kell nyilvánítani. A Törvényszék tehát semmi esetre sem helyettesítheti a saját indokolásával a megtámadott aktus kibocsátójának indokolását (lásd: 2013. február 28-i Portugália kontra Bizottság ítélet, C-246/11 P, EU:C:2013:118, 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

122 A jelen ügyben mindenekelőtt az ügy irataiból kitűnik, hogy a kétoldalú tárgyalás jegyzőkönyvére adott válaszként küldött 2011. február 11-i levélben a holland hatóságok megállapították egyrészt, hogy a holland közjogban nem áll fenn arra vonatkozó bármiféle kötelezettség, hogy a jogalap nélkül nyújtott nemzeti mezőgazdasági támogatások visszatérítése során kamatokat követeljenek, másrészt pedig annak lehetőségét, hogy a holland magánjog alapján mégis ilyen kamatokat szedjenek be. Az említett hatóságok azonban e levélben pontosították, hogy e lehetőséggel gyakorlatilag soha nem éltek.

123 Ezt követően meg kell állapítani, hogy az igazgatási eljárás során a Bizottság nem hozott fel semmiféle érvet a holland magánjogból adódó ezen állítólagos lehetőségre vonatkozóan azon megállapításának az igazolására, hogy a Holland Királyságnak a korábbi követelések címén kamatokat kellett felszámítania.

124 Így a holland hatóságok által a pénzügyi korrekció megalapozottságának a vitatását követően egyrészt a Bizottság a hivatalos értesítésben jelezte, hogy az uniós követeléseket nem lehet bármely nemzeti követelésnél kedvezőtlenebb elbánásban részesíteni. Ebből lényegében azt a következtetést vonta le, hogy ha a tényállás idején a Holland Királyság kamatokat követelt meg valamely olyan nemzeti követelés behajtása során, mint az adókövetelések vagy a jogalap nélkül nyújtott nemzeti mezőgazdasági támogatások, ugyanennek kell vonatkoznia az uniós követelések behajtására is. Másrészt a Bizottság által az egyeztető eljárás céljából küldött észrevételekből, a végleges álláspontból és az összefoglaló jelentésből egyértelműen kitűnik, hogy a Bizottság úgy vélte, hogy a korábbi követeléseknek összehasonlíthatóknak kell lenniük a nemzeti adótartozásokkal.

125 Végül fontos hozzátenni, hogy a Bizottság a tárgyaláson elismerte, hogy kamatok holland magánjog alapján történő beszedésének ezen állítólagos lehetősége nem képezte tárgyát az igazgatási eljárás során a felek között zajlott megbeszélésnek.

126 Ezen elemekből kitűnik, hogy a Bizottság által a korábbi követelésekkel kapcsolatos, be nem jelentett kamatok címén alkalmazott pénzügyi korrekciót lényegében azon megállapításra alapították, hogy e követelések hasonlóak az adótartozásokhoz, így amennyiben ez utóbbiak behajtása során kamatokat szedtek be, azokat az előzőek címén is fel kell számítani. Ellenben a Bizottság e következtetést soha nem alapította arra a megállapításra, hogy mivel fennállt annak a lehetősége, hogy a jogalap nélkül nyújtott nemzeti mezőgazdasági támogatásokból eredő nemzeti követelések után kamatokat szedjenek be, a Holland Királyságnak a korábbi követelések címén fel kellett volna számítania a vitatott kamatokat.

127 Márpedig ilyen körülmények között a holland magánjog alapján történő kamatfizetés megkövetelése ilyen lehetőségének, ha igaznak bizonyul, ebben a szakaszban történő figyelembevétele, és azon kérdés vizsgálata, hogy az ilyen lehetőség elegendő alapnak minősül-e a Holland Királyságot terhelő azon kötelezettség egyenértékűség elve alapján történő elismeréséhez, hogy a korábbi követelések címén kamatokat számítson fel, végső soron a megtámadott határozat indokolásának a helyettesítéséhez vezetne, amit – amint a fenti 121. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik – a Törvényszék azonban nem tehet meg.

128 Ebből következik, hogy a Bizottság által a tárgyaláson másodlagosan előadott érvelést akár anélkül kell figyelmen kívül hagyni, hogy szükség lenne annak elfogadhatóságáról határozni, mivel azt első alkalommal a tárgyaláson adták elő.

129 A fentiek fényében teljes egészében helyt kell adni a Holland Királyság által felhozott második jogalapnak. Mivel e jogalap a fő kereseti kérelem alátámasztására irányul, ez utóbbinak helyt kell adni.

130 Mindazonáltal a Törvényszék helyénvalónak tartja mellékesen megvizsgálni a Holland Királyság által felhozott harmadik jogalapot, hozzátéve azt, hogy e jogalap a kereseti kérelem másodlagosan előadott második részének az alátámasztására irányul (fenti 51. pont).

A 729/70 rendelet 8. cikkének (2) bekezdésével és az 595/91 rendelet 5. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett gondosság elvének a megsértésére alapított harmadik jogalapról

131 Harmadik jogalapjában a Holland Királyság azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a 729/70 rendelet 8. cikkének (2) bekezdésével és az 595/91 rendelet 5. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett gondosság elvét annyiban, amennyiben 2006. október 16. előtt nem fogadott el a Centramelk-ügyben említett követelésekkel kapcsolatos és e követeléseket a Közösségre terhelő határozatot. E tekintetben először is azzal érvel, hogy a Bizottságnak megfelelő időn belül figyelembe kellett volna vennie a holland hatóságok által – különösen a 2006. október 4-i levélben – szolgáltatott információkat. Mivel ezen információkból kitűnik, hogy a Centramelk-üggyel kapcsolatos csalások kilenc egyedi esetéből egy eset kivételével a szóban forgó követelések behajthatatlanok voltak, amire egyébként már a 2003. július 10-i különleges értesítés időpontjában is fény derült, a Bizottságnak 2006. október 16. előtt ezen esetekből nyolccal kapcsolatban határozatot kellett volna hoznia. Mindenesetre indokolnia kellett volna az ilyen határozat elfogadásának megtagadását. Márpedig a 2006. október 23-i levél mindenféle indokolást nélkülöz. Másodszor a Holland Királyság azt állítja, hogy a megtámadott határozat elfogadásához vezető igazgatási eljárás során a Bizottság nem gondolta újra át álláspontját, és csupán az idejétmúlt korábbi álláspontjaira hivatkozott. Különösen az egyeztető eljárásra tekintettel nem tanúsított gondosságot. Harmadszor a Holland Királyság a Bizottság azon állítására válaszként, hogy a jelen jogalap elfogadhatatlan, azzal érvel, hogy nem lehet neki felróni, hogy nem indított keresetet a 2007/327 határozattal szemben, mivel az kizárólag a főösszegre és nem a kamatokra vonatkozott.

132 A Bizottság lényegében azt állítja, hogy a harmadik jogalap elfogadhatatlan, és mindenesetre megalapozatlan.

133 Előzetesen először meg kell jegyezni, hogy a Centramelk-ügyben említett követelésekkel kapcsolatban a Bizottság a 2007/327 határozatban az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdéséből adódó szabályt alkalmazta. E tekintetben a 2006. február 21-i levélből kitűnik, hogy a Bizottság szolgálatai szerint e követelések behajtása e levél időpontjában még folyamatban volt. 2006. október 23-i levelében a Bizottság egyébiránt arról tájékoztatta a holland hatóságokat, hogy az említett üggyel kapcsolatban még semmiféle határozatot nem fogadott el, és hogy a 2006. október 16. előtt fel nem dolgozott eseteket az 1290/2005 rendelet 32. cikkének a rendelkezései alapján vizsgálják meg.

134 Ezt követően a megtámadott határozat elfogadásához vezető igazgatási eljárás során a felek többek között az 1290/2005 rendelet 32. cikke (5) bekezdésének a Centramelk-ügyben említett követelésekhez kapcsolódó kamatokra történő alkalmazását vitatták meg. E kérdést különösen az egyeztető szerv előtt hozták fel.

135 Jelentésében az egyeztető szerv megjegyezte többek között, hogy a Centramelk-üggyel 2006-ban az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdése alapján foglalkoztak. Ebben az összefüggésben az egyeztető szervben – megjegyezve, hogy esetleg lehetetlen lesz a jogerőssé vált 2007/327 határozat felülvizsgálata – kérdés merült fel azzal kapcsolatban, hogy elképzelhető-e a kamatszámítást az említett üggyel kapcsolatos csalások azon egyetlen egyedi esetére korlátozni, amely 2006-ban ténylegesen behajtási eljárás tárgyát képezte, ezen üggyel kapcsolatos más esetek kivételével, amely eljárás olyan társaságokat érintett, amelyek jóval az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdéséből adódó szabály alkalmazása előtt csődöt jelentettek, megszűntek, vagy nem rendelkeztek eszközökkel. Következésképpen az egyeztető szerv többek között felhívta a Bizottságot, hogy fontolja meg ez utóbbi kérdést.

136 Végül a Bizottság a végleges álláspontjában és az összefoglaló jelentésben megvizsgálta e kérdést. E tekintetben először megjegyezte, hogy az 1290/2005 rendelet 32. cikke (6) bekezdésének b) pontja alapján a tagállamok határozhatnak úgy, hogy a behajtási eljárást nem hajtják végre, ha az az adósnak e tagállam nemzeti jogával összhangban megállapított és elfogadott fizetésképtelensége miatt lehetetlennek bizonyul. Márpedig, mivel a Holland Királyság a 885/2006 rendelet II. melléklete szerinti táblázatban a 2006. év tekintetében a Centramelk-ügyben említett kilenc követelés egyikét sem tüntette fel behajthatatlannak, a Bizottság szerint e követelésekre az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdéséből adódó szabályt kell alkalmazni. Ezt követően a Bizottság kizárta az arra alapított érvelést, hogy az ezen ügyben említett kilenc követelésből nyolc behajthatatlan volt már a 2006. pénzügyi év tekintetében hozott elszámolási határozat elfogadása előtt, és azokat ki kell zárni a kamatok számításából. E tekintetben megjegyezte, hogy az említett szabály a pénzügyi felelősségnek az Unió és az érintett tagállam közötti megosztását vezeti be azon követelések esetében, amelyek behajtására a közigazgatási vagy bírósági úton történő első ténymegállapítás időpontját követő négy vagy nyolc éven belül nem került sor. Márpedig a Bizottság szerint a holland hatóságok által szolgáltatott információkra tekintettel a követelés behajthatatlan jellegét ezen időbeli korlát előtt a szóban forgó csalások kilenc egyedi esetéből csak kettőben bizonyították. Ezenkívül hozzátette, hogy a 2003-ban végzett vizsgálat keretében szolgálatai megállapították, hogy az ezen ügyben említett követelések behajtása még folyamatban volt. Végül a Bizottság e megállapítások fényében, és mivel a kamatok a főkövetelések járulékainak minősültek, az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdéséből adódó szabályt alkalmazta a Centramelk-ügyben említett valamennyi követeléshez kapcsolódó kamatra.

137 E megállapítások fényében kell elsődlegesen megvizsgálni a jelen jogalapot.

138 Először is a Holland Királyság azt állítja, hogy a Bizottság nem tanúsított gondosságot annyiban, amennyiben 2006. október 16. előtt – tévesen – elmulasztott elfogadni egy, a Centramelk-ügyben említett követelésekre vonatkozó határozatot, vagy legalábbis elmulasztotta az ilyen határozat említett időpont előtti elfogadásának megtagadását megindokolni.

139 Konkrétabban, a Holland Királyság keresetlevelében azzal érvel, hogy a Bizottság tévesen mulasztott el „2006. október 16. előtt [egy], az egyenleg Közösségre […] való terhelésére irányuló, a függőben lévő azon követelésekre vonatkozó határozatot [elfogadni], amelyek már [a 2003. július 10-i különleges értesítés] tárgyát képezték”. Válaszában hasonlóképpen felrója a Bizottságnak, hogy 2006. október 16. előtt nem hozott határozatot „a Centramelk-[üggyel] kapcsolatban, amely határozat alapján a szóban forgó [csalások kilenc egyedi esetéből nyolcban] behajthatatlan követelések a Közösséget terhelik”, és hogy ezen intézménynek „[a csalások említett nyolc egyedi esetét] illetően még […] 2006. október 16. […] előtt lehetősége és kötelessége lett volna úgy határozni, hogy a pénzügyi következményeket a 729/70 rendeletnek az 595/91 rendelet 5. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 8. cikke (2) bekezdésének megfelelően a Közösségre [kell] terhelni”. Egyebekben hozzáteszi, hogy a 2006. október 23-i levél semmiféle indokolást nem tartalmaz.

140 Így a Holland Királyság beadványaiból kitűnik, hogy – amint egyébként a Törvényszék által feltett kérdésre adott válaszban a tárgyaláson megerősítette, amit felvettek a tárgyalásról készült jegyzőkönyvbe – bár a harmadik jogalap alátámasztására felhozott érveket formailag a megtámadott határozat részleges megsemmisítésére irányulóként adja elő, azok a legkevésbé sem vonatkoznak az 1290/2005 rendelet 32. cikke (5) bekezdésének a Centramelk-ügyben említett követelésekre történő alkalmazására.

141 Márpedig nem vitatott, hogy – amint a fenti 133. pontban szerepel – a Bizottság a 2007/327 határozattal alkalmazta többek között az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdéséből adódó szabályt a Centramelk-ügyben említett követelésekre.

142 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az olyan határozat, amelyet annak címzettje nem támadott meg az EUMSZ 263. cikk által előírt határidőn belül, vele szemben jogerőssé válik (lásd: 1999. szeptember 14-i Bizottság kontra AssiDomän Kraft Products és társai ítélet,

C-310/97 P, EBHT, EU:C:1999:407, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezen ítélkezési gyakorlat többek között azon megfontoláson alapul, hogy a keresetindítási határidő a jogbiztonság védelmére irányul annak megakadályozása révén, hogy a joghatásokkal bíró uniós jogi aktusokat időbeli határ nélkül meg lehessen kérdőjelezni, valamint a megfelelő ügyintézés és az eljárásgazdaságosság követelményein alapul (a fent hivatkozott Bizottság kontra AssiDomän Kraft Products és társai ítélet, EU:C:1999:407, 61. pont).

143 Márpedig a jelen ügyben nem vitatott, hogy – amint a 2007/327 határozat 3. cikkéből kitűnik – a Holland Királyság volt e határozat címzettje, és hogy e határozattal szemben nem indított megsemmisítés iránti keresetet.

144 Ebből következik, hogy a fenti 142. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel a 2007/327 határozat jogerőssé vált a Holland Királyság tekintetében.

145 Következésképpen a Holland Királyság, amely a 2007/327 határozat megsemmisítése iránti esetleges keresettel megkérdőjelezhette volna az 1290/2005 rendelet 32. cikke (5) bekezdésének a Centramelk-ügyben említett követelésekre történő alkalmazását, megfosztotta magát annak lehetőségétől, hogy ezt a kifogást később előterjessze, ha egyszer az e határozattal szembeni keresetindítás határideje lejárt (lásd analógia útján: 2012. július 5-i Görögország kontra Bizottság ítélet, T-86/08, EBHT, EU:T:2012:345, 50. pont).

146 Ugyanis a jelen kereset keretében a Holland Királyság számára annak lehetővé tétele, hogy a Centramelk-ügyben említett követelésekkel kapcsolatos határozat 2006. október 16. előtti hiányára, és így az említett követeléseknek a 2007/327 határozatba történő belefoglalására vonatkozó érvelést adjon elő, annak ellenére, hogy nem volt akadályoztatva abban, hogy ez utóbbit megsemmisítés iránti keresettel vitassa, számára annak megengedését jelentené, hogy nem kell betartania a 2007/327 határozattal szembeni keresetindítás határidejét (lásd analógia útján: Görögország kontra Bizottság ítélet, fenti 145. pont, EU:T:2012:345, 53. pont).

147 Ezért mint elfogadhatatlant el kell utasítani az arra alapított érvelést, hogy a Bizottságnak 2006. október 16. előtt határozatot kellett volna elfogadnia a Centramelk-ügyben említett követelésekre vonatkozóan.

148 E megállapítást nem kérdőjelezi meg a Holland Királyság arra alapított érve, hogy nem lehet neki felróni, hogy nem indított keresetet a 2007/327 határozattal szemben, mivel az kizárólag a Centramelk-ügyben említett követelések főösszegére és nem a kamatokra vonatkozott.

149 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy állandó ítélkezési gyakorlat, hogy az eljárási határidőkre vonatkozó uniós szabályozás szigorú alkalmazása a jogbiztonság követelményének, illetve annak a feltételnek felel meg, hogy a bírósági eljárásban ne érvényesülhessen hátrányos megkülönböztetés, sem önkényes bánásmód (Görögország kontra Bizottság ítélet, fenti 145. pont, EU:T:2012:345, 54. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 2010. november 16-i Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert kontra Bizottság végzés, C-73/10 P, EBHT, EU:C:2010:684, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

150 Márpedig helyt adni a Holland Királyság érvelésének és ez utóbbinak engedélyezni azt, hogy kizárólag azzal az indokkal vitassa most a 2007/327 határozatban szereplő megállapítások jogszerűségét, hogy a 2007/327 határozatban szóban forgó követelésekhez kapcsolódó kamatokra később a megtámadott határozattal az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdését alkalmazták, e tagállam számára annak megengedését jelentené, hogy megkerülje a keresetindítási határidőt, és ezért ellentétes lenne e határidő olyan céljával, mint amely a fenti 149. pontban szerepel.

151 A fenti megállapítások fényében mint elfogadhatatlant figyelmen kívül kell hagyni a Holland Királyság annak megállapítására vonatkozó érvelését, hogy a Bizottság nem tanúsított gondosságot annyiban, amennyiben 2006. október 16. előtt – tévesen – elmulasztott elfogadni egy, a Centramelk-ügyben említett követelésekre vonatkozó határozatot.

152 Másodszor a Holland Királyság azt kifogásolja, hogy a Bizottság a megtámadott határozat elfogadásához vezető igazgatási eljárás során sem tanúsított gondosságot. Szerinte, bár mind a hatóságai, mind az egyeztető szerv kifogásolták a Bizottság álláspontját, az „nem gondolta át újra álláspontját, és csupán az időközben az új információk miatt idejemúlttá vált korábbi álláspontjaira hivatkozott”, és „nem vette komolyan az egyeztető eljárást”.

153 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy – amint a Bizottság végleges álláspontjának és összefoglaló jelentésének a fenti 136. pontban ismertetett összefoglalásából kitűnik – a Bizottság lényegében ismét megerősítette azon álláspontját, miszerint a Centramelk-ügyben szereplő követelésekre a 2007/327 határozatban az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdéséből adódó szabályt kellett alkalmazni, és ebben az összefüggésben figyelmen kívül hagyta az arra alapított érvelést, hogy 2006-ban bebizonyosodott, hogy a követelések az említett üggyel kapcsolatos csalások kilenc egyedi esetéből nyolcban behajthatatlanok voltak. Ezenkívül ilyen körülmények között, és mivel az ezen ügyben említett követelésekhez kapcsolódó kamatok az említett követelések járulékainak minősültek, a Bizottság úgy vélte, hogy az említett szabályt kell alkalmazni, és a Holland Királyságra az említett követelésekhez kapcsolódó kamatok 50%-a címén pénzügyi korrekciót vetett ki.

154 Ebből következik, hogy a Bizottság megfelelően vizsgálta meg azt a kérdést, hogy a Centramelk-ügyben szereplő bizonyos követeléseket ki lehet-e zárni a kamatszámításból. Különösen megvizsgálta és kifejezetten elutasította azt az állítást, miszerint 2006-ban bebizonyosodott, hogy a követelések az említett üggyel kapcsolatos csalások kilenc egyedi esetéből nyolcban behajthatatlanok voltak, valamint azt a javaslatot, hogy a pénzügyi korrekcióból zárják ki a csalások e nyolc egyedi esetéhez kapcsolódó kamatokat.

155 Ebből következik, hogy a Bizottság tudomásul vette a Holland Királyság által előadott érveket és az egyeztető szerv által feltett kérdéseket, és alaposan meg is vizsgálta, még akkor is, ha azokat nem találta meggyőzőnek. Ilyen körülmények között nem lehet szó a gondossági kötelezettség megsértéséről (lásd ebben az értelemben: 2000. május 18-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-242/97, EBHT, EU:C:2000:255, 92. és 93. pont).

156 E megállapítást nem kérdőjelezheti meg a Holland Királyság által előadott és arra alapított érv, hogy a Bizottság nem gondolta át újra álláspontját, és csupán az időközben az új információk miatt idejétmúlttá vált korábbi álláspontjaira hivatkozott.

157 Egyrészt ugyanis az a tény, hogy a Bizottság többek között ismét megerősítette a Holland Királyság által vitatott azon korábbi álláspontját, miszerint a 2003-ban végzett vizsgálat keretében szolgálatai megállapították, hogy a Centramelk-ügyben említett követelések behajtása még folyamatban volt, nem minősül a gondossági kötelezettségnek a Bizottság részéről a Holland Királyság által előadott érvek vizsgálata során történő megsértésének. Épp ellenkezőleg, e tény a felek között egy azzal kapcsolatos egyet nem értés egyszerű kifejezése, hogy az említett követelések elszámolása céljából figyelembe vett elemek kielégítőek-e. Következésképpen ugyanazon indokból, mint amely a fenti 155. pontban szerepel, e tény nem minősülhet a gondossági kötelezettség Bizottság általi megsértésének.

158 Egyébiránt a fenti 142–146. pontban kifejtett megállapításokra tekintettel fontos hozzátenni, hogy a Bizottság azon megállapítása, miszerint a Centramelk-ügyben említett követelések behajtása még folyamatban volt, többek között ahhoz vezetett, hogy az említett követelésekre az 1290/2005 rendelet 32. cikkének (5) bekezdéséből adódó szabályt alkalmazták, és hogy azokat belefoglalták a 2007/327 határozatba (lásd fenti 133. pont), és hogy e határozat, valamint a Bizottság e tekintetben tett megállapításai és megfontolásai jogerőssé váltak a Holland Királyság tekintetében, mivel ez utóbbi az

említett határozattal szemben nem nyújtott be megsemmisítés iránti keresetet. Ezért meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozat elfogadásához vezető eljárás keretében ésszerűen és a gondossági kötelezettség megsértése nélkül támaszkodhatott ezen elemekre.

159 Másrészt meg kell jegyezni, hogy a Bizottság az 1290/2005 rendelet 32. cikke (5) bekezdésének a Centramelk-ügyben szereplő követelésekhez kapcsolódó kamatokra történő alkalmazását azzal a megállapítással indokolta, miszerint az említett kamatokat, mint e követelések járulékait, az ez utóbbiakéval azonos elbánásban kell részesíteni. Márpedig meg kell állapítani, hogy a Holland Királyság e megállapítást egyáltalán nem vitatta.

160 Ilyen körülmények között mint megalapozatlant figyelmen kívül kell hagyni a Holland Királyság arra alapított érvelését, hogy a Bizottság nem tanúsított gondosságot azáltal, hogy nem vette figyelembe az e tagállam által a Centramelk-ügyben említett követelésekhez kapcsolódó kamatok tárgyában az eljárás során előadott érveket.

161 A fentiek fényében a harmadik jogalapot mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant el kell utasítani.

162 A fenti megállapítások összességére és különösen a fenti 129. pontban tett megállapításra tekintettel a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben a Bizottság a korábbi követelésekkel kapcsolatos, be nem jelentett kamatok címén a Holland Királyság tekintetében 4 703 231,78 eurós pénzügyi korrekciót alkalmazott.

A költségekről

163 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, a Holland Királyság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék megsemmisíti az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) Garanciarészlege, az Európai Mezőgazdasági Garanciaalap (EMGA) és az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap (EMVA) terhére a tagállamok által kifizetett egyes kiadásoknak az európai uniós finanszírozásból való kizárásáról szóló, 2013. december 12-i 2013/763/EU bizottsági végrehajtási határozatot annyiban, amennyiben a késedelmesen és 1993. április 1-je előtt fizetett kiegészítő illetékekre, valamint a jogalap nélkül és 1995. április 1-je előtt fizetett export-visszatérítésekre vonatkozó követelésekkel kapcsolatos, be nem jelentett kamatok címén a Holland Királyság tekintetében 4 703 231,78 eurós pénzügyi korrekciót alkalmazott.

2) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit, valamint a Holland Királyság részéről felmerült költségeket.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. november 24-i nyilvános ülésen.

Aláírások